

SEDM HODIN STRACHU

Kurt Mahr

1. Na straně Tefrodů 1. Duplikant bude zabít

Arrek otevřel dveře Ko-Antinovy kabiny. Místnost byla prázdná, ale s tím Arrek počítal. Přesto se rozhodl přesvědčit, zda se tu někdo neskrývá. Tasil zbraň, protože věděl, jak je duplikant nevypočitatelný. Prošel místností, prudce otevřel dvířka skříně ve zdi a energickým pohybem odstranil zadní stěnu. Výklenek za ní byl prázdný a obložený studené.

To znamenalo, že šestatřicátý duplikant Ko-Antinova originálního těla opustil úkryt před delším časem. V Ar-rekově tváři se nepohnul ani sval. Pomalými, téměř flegmatickými pohyby, zasunul zadní stěnu a zavřel skříň.

Připomněl si slova, která mu řekl velitel eskadry Joakin:

„Jste nejdůležitější muž na palubě SUSAMY. Nevíme, jestli Halut'any vláká do pasti právě SUSAMA, ale nebudete si moci stěžovat, že se vám nedostává starostí. Šestatřicátý věří, že jsme

ho na palubu SUSAMY poslali proto, aby v případě selhání Dvě stě jedničky převzal velení nad lodí duplikantů. ve skutečnosti je Šestatřicátý nejistým faktorem. Příliš často se stýkal s ostatními Ko-Aminovými duplikanty. Jak jsme zjistili, tohle dříve nebo později vede ke vzpouře. U Ko-Antina bylo kritického bodu dosaženo u Šestatřicátky. Namluvili jsme mu, že šablona buněčné struktury Ko-Antinova originálního těla se nachází na palubě SUSAMY." Joakin se pohrdavě usmál. „To je samozřejmé nesmysl. Šablona je v ústředí, stejně jako

všechny, které nám připadají důležité. Pokud by se Šestatřicátý rozhodl ke vzpouře, dojde k ní náhle a vy musíte být na pozoru, Arreku."

Došlo k tomu opravdu brzy.

Zatímco SUSAMA získala tři zajatce a vlákala do pasti halutskou obří loď, byl Šestatřicátý, pravděpodobně, už na cestě do duplikační místnosti.

V tomto okamžiku Ko-Antinův duplikant nic neriskoval, protože inženýři pod Berryinovým vedením zhotovovali první duplikanty zajatců.

Tři zajatci, jeden Halut'an, jedna bytost podobná zvířeti a muž, který vypadal jako Tefrod, sice unikli, ale posádce SUSAMY se už podařilo pořídit záznam buněčné struktury, takže zhotovení duplikantů bylo jen otázkou času.

Arrek se pousmál.

Skutečně to bylo otázkou času, pomyslel si pobaveně, protože dokud byla SUSAMA nucena letět přesně rychlostí světla, podléhala stejně jako její pronásledovatelé časové dilataci. To byl problém, ale Arrek byl přesvědčený, že jej Ko-Antin vyřeší obvyklým způsobem.

Arrek za sebou zavřel a na okamžik se zamyslel. Ko-Antinův problém bylo zpomalené plynutí času, způsobené vysokou rychlostí lodi, které by mohlo zabránit včasné duplikaci zajatců, pokud se kapitánovi nepodaří Halut'any obelstít.

Arrekův problém byl podstatně méně komplikovaný, ale stejně nebezpečný. Vyjádřeno co nejjednodušeji zněl: Najít a zabít Šestatřicátého.

Samozřejmě by ho mohl zastřelit před můstkem a stačil by jediný výstřel. Příjímač zabudovaný v mozku Šestatřicátého by okamžitě zareagoval. Jenže tímto způsobem by mohlo být současně zabito nejméně deset Tefrodů.

Nejlepší jsou konzervativní metody, myslel si Arrek.

Byl tak zamyšlený, že ani neslyšel dunění motorů. SUSAMA letěla těsně podzvukovou rychlostí, aby vzbudila

domněnku, že její pohon je defektní.

Ko-Antin byl jistě užitečný, ale někdy příliš lpěl na rozkazech. Arrek by už dávno skočil do lineárního prostoru, aby popohnal duplikaci. Bohužel mohl jen radit, rozkazy vydávat nesměl.

„Jste náš agent," řekl mu Joakin. „Náš Pověřenec. Ko-Antin je velitel SUSAMY. Nezapomínejte na to, protože on je přinejmenším stejně dobrý kapitán jako vy agent."

Ovšem, říkal si Arrek, Joakin je taky velitel, mimochodem vynikající, ale chybí mu nadání učinit intuitivně to pravé.

Arrek vykročil k antigravitační šachtě. Vítězství nad Halut'any není daleko. Bytosti, dýchající metan, nepředstavovaly žádné nebezpečí, protože jejich lodě byly podstatně horší než tefrodské. Ale v hloubi duše si Arrek přál, aby se někdy stalo něco, co by otřásl arogantním velitelem eskadry Joaki-nem.

ve výtahu se Arrek vrátil ke svému problému. Vytáhl individuální tester a zapnul jej. Pomocí tohoto přístroje mohl odečítat mozkové impulzy a dokonce i přesnou vzdálenost osoby, kterou hledal. Technika, říkal si v duchu, mnohé usnadňuje.

Vyklouzl ze šachty a navzdory své značné váze se pohyboval naprosto nehlučně.

Arrek dorazil k místnosti, kde byl umístěný duplikátor a zevnitř zaslechl hlas vedoucího inženýra. Berryin měl plné ruce práce.

Stejně je to otřesný přístroj, pomyslel si s odporem Arrek. Jak mohl vynálezce připustit jeho výrobu? Jak je vůbec možné přiznat před veřejností takový vynález? Ale nebyl to nakonec logický vývoj? Telefon, bezdrátové dorozumívání, integrátor, dezintegrátor a nyní duplikátor. Tak jako se z dálkově vysílaného obrazu mohou vytvořit nesčetné kopie, lze je vytvořit i z těla. Jak jednoduché.

Ručička přístroje se vychýlila. Samozřejmě tu byla možnost, že v blízkosti se nalézá některý z techniků, ale když se Arrek

držel označeného směru, vychýlení se ještě zvětšilo.

V příštím okamžiku věděl, kde Ko-Antin číslo třicet šest je. Na konci chodby byl výklenek pro hasicího robota. Robot nevyplňoval celou skříň ve zdi a jeho pozitronika byla příliš komplikovaná, než aby se zabývala mužem, stojícím vedle něj.

Arrek zasunul tester do kapsy a šel přímo k cíli. Nevěřil, že by Šestatřicátý měl možnost pohledu do chodby a možná to ani nepovažoval za nutné. Jistě se spoléhal na to, že je o něm informována jen Dvěstěprvní a Arrek. Ze ho právě Arrek má zabít, nemohl vědět.

Jakmile Arrek sáhl na dvířka, rozlétla se.

Před kvadratickým tělem hasicího robota stál Šestatřicátý. „Odhod'te zbraň, Arreku!" poručil.

Arrek byl tak překvapený, že okamžitě poslechl. Duplikant odkopl zbraň daleko do chodby.

Teprve teď Arrek viděl malý přístroj v ruce Šestatřicátého. Ten si jeho pohledu všiml a usmál se.

„Původně to mělo sloužit k pozorování Halut'anů, kteří se dostanou na palubu SUSAMY. Teď to splnilo lepší účel."

Arrek se vzpamatoval a znovu začal uvažovat. Šestatřicátý působil nerozhodně a navzdory snadnému vítězství nevěděl, co si má s přemoženým Tef-rodem počít.

„Jak jste na mě přišli?" zeptal se.

„Nedalo to moc práce," odpověděl Arrek. „Byl jste podezřelý. Ústředí počítalo s tím, že brzy musí dojít ke krizi."

„To vám mám věřit? Ze všech Ko-Antinových duplikantů jsem platil za nejspolehlivějšího. vy sám jste si musel všimnout, že nejsem pouhý vykonavatel rozkazů."

Arrek se vyhýbal pohledu na protivníkovu zbraň. Šestatřicátého se zmocnila hysterie a mohl kdykoliv zmáčknout spoušť. Řekl mu: „Dopustil jste se stejné chyby jako všichni duplikanti, totiž, že jste špatně odhadl své postavení. Ústředí má velké zkušenosti s bytostmi vašeho druhu. U každého duplikanta důležité osoby existuje spojka. vy jste spojkou pro duplikanty Ko-Anti-na."

„Neřekl jste mi nic nového. Snažíte se jen získat čas."

„Chci vám dát na vědomí, že mou smrtí nic nezískáte.

Šablona buněčné struktury Ko-Antinova originálního těla není na palubě SUSAMY."

„To není pravda!" vykřikl Šestatřicátý.

„Bohužel, příteli. Vám bylo řečeno, že tu šablona je, ale jen kvůli ověření vaší spolehlivosti, o které ústředí pochybovalo. Šlo o oprávněné podezření, protože vy jste měl v úmyslu šablonu zničit. O to se pokoušejí dříve nebo později všechny spojky. Psychologové to vysvětlují tím, že pokud se někdo po celý život setkává s muži, kteří jsou přesně stejní jako on, mají stejný charakter a hovoří touž řečí, musí se vzbourit. Nejdřív se pokusí sprovodit své problémy ze světa tím, že se chová jinak než ostatní duplikanti. Jde o únik před vlastní osobností, který končí poznáním, že je nesmyslné být čímkoliv jiným než originálem."

„Už jste skončil svou přednášku?"

„Myslím, že ano."

„V tom případě jsem na řadě já. Vám může být docela jedno, jestli šablonu najdu nebo ne. Zemřete tady v chodbě."

„Za to zabijí i vás," řekl Arrek.

„Možná, ale já se postarám, aby vaše smrt vypadala jako nehoda. Až vás zastřelím, polejů vás hořlavinou a zapálím. Robot vyrazí hasit. Co myslíte, že z vás zbude?"

„Mnoho ne," připustil Arrek. Už tolikrát byl nablízku smrti, ale nikdy ne tak bezprostředně jako nyní.

Šestatřicátému se poprvé podařilo to, o co usiloval celý život: Být jiný než ostatní duplikanti Ko-Antinova těla. Podvědomí přivedlo nešťastnou bytost k strašnému řešení.

Arrek si ve stejné chvíli pomyslel, že duplikátor je příšerný stroj.

„Jděte do středu chodby!" nařídil Šestatřicátý.

Zástupce kapitána věděl, že tam bude zastřelen. „Dobrá," řekl a pomalu se otočil, jako by chtěl uposlechnout. Pohyb ale nedokončil a naopak skočil po

svém protivníkovi. Paprsek z ústí hlavně zasyčel a šlehl kolem Arreka, který padl pod Ko-Antinovy nohy a strhl ho na zem. Druhý paprsek zasáhl strop a hořící kousky obložení spadly na podlahu.

ve výklenku zaznělo zabzučení aktivovaného robota.

Arrek ucítil, jak na něj robot stříkl hasicí prostředek. Šestatřicátý se pokoušel setřást Arreka, který byl nejméně o deset kilo těžší. Arrek jej omráčil úderem, sám prudce vyskočil a vrhl se ke stěně. Robot vyplňoval téměř celý průřez chodby a pohyboval se na pásech v hustém oblaku rozstříknuté Perry. Když dojel na konec chodby, byl požár uhašen a duplikant převálcován.

Arrek tápal rozptýlenou pěnou, popadl mrtvého a odtáhl jej stranou. Robot vysál zbytky Perry a ohořelé zbytky a vrátil se do svého výklenku.

Arrek dovedl duplikanta k nejbližší přetlakové komoře, zavřel ho v ní, otevřel vnější příčku a tělo bylo vysáto do vesmíru.

A najednou se zarazil. Něco se muselo stát. Dunění normálního pohonu umlklo.

Arrek vběhl na můstek. Viděl, že Ko-Antin sedí ve svém křesle a sleduje obrazovky. Ostatní důstojníci nespouštěli oči z přístrojů.

Arrek potřeboval setřást ze sebe všechno, co se odehrálo před několika minutami. Musel zapomenout na Šestatřicátého i na strašlivého robota, který ho zničil. Jakmile sklouzl do svého křesla, kapitán se ho zeptal: „Kde jste byl, Arreku?”

Bylo na čase, aby se Arrek vrátil do své role. „Měl byste si vzít adrenalinový přípravek,” odpověděl pomalu. „Ten vyrovnává nadprodukcí hormonů v nadledvinách a stabilizuje krevní tlak.”

„Přestaňte s těmi nesmysly!” nařídil Ko-Antin. „Halut'ané zmizeli v lineárním prostoru. Mně nezbyvá nic jiného než udělat totéž. Když budeme mít smůlu, dostaneme se rovnou na dostřel jejich děl.”

Arrek na něj ze strany pohlédl. Joakin měl pravdu. Ko-Antin byl dobrý kapitán.

2. Na straně Pozemšťanů 1. Duplikanti jsou očekávání
Obří hvězdu pojmenovali Big Blue.

Big (velká) proto, že její průměr byl pětisíckrát větší než průměr Slunce a Blue (modrá) pro její barvu.

Big Blue měla jediného souputníka - planetu o velikosti Země. Pozemšťané neměli původně příležitost všimnout si toho světa, protože chtěli duplikační loď zničit dřív, než z ní začnou pochodovat duplikanti Guckyho, André Noira a Icho Tolota. Tito tři byli zadržováni na palubě tefrodské lodi. Útěk se jim podařil až v okamžiku, kdy už Tefrodi disponovali záznamem jejich buněčné struktury.

Systém Big Blue se nacházel ve středové oblasti Mlhoviny Andromedy. Dokonce ani Kalak, zkušený Veslař, jej nedokázal přesněji lokalizovat. CREST III pronásledovala duplikační loď těsně podsvětelnou rychlostí.

Ultralod' galaktické třídy, kterou Tefrodi považovali za plavidlo Haluťanů, se nyní hnala přes systém Big Blue.

Šlo o honičku, která mohla mít pro obě strany nedozírné následky. Rhodan dal dvakrát rozkaz k palbě, přestože se při velké rychlosti mohlo stát, že by loď dostihla výstřely z transformačních kanónů.

Rozkaz k palbě byl poté odvolán, pronásledování pokračovalo.

Pozorovatel, který by stál na jednom místě ve vesmíru, by čas potřebný k dosažení planety v systému Big Blue odhadl v tomto okamžiku asi na dvacet hodin. Na palubě obou lodí ovšem panovaly docela jiné poměry. Tok času byl díky velké rychlosti natolik zpomalen, že, relativně vzato, neplynul.

Časový posun se neomezoval jen na mechanické procesy, ale týkal se i chemických, biologických a fyzikálních jevů na palubách obou lodí. Protože hodiny na CRESTU III podléhaly stejným přírodním zákonům, připadal posádce čas jako reálný.

Jen výpočty mohly se vši přesností stanovit, kolik času ve

skutečnosti uplynulo.

Inerciální hodnota obou lodí stoupla natolik, že jakékoliv další zrychlení by je vyvrhlo do hyperprostoru.

Rhodanovi bylo jasné, že se současný stav může změnit jen tehdy, až obě lodě podstatně zpomalí, nebo společně proniknou do nadřazeného prostoru, kde budou opět platit zcela jiné zákony.

Za současné rychlosti by zdvojování Guckyho, Noira a Tolota podle pozorovatele na jediné planetě systému trvalo staletí a bylo by nesmyslné. Komu by Tefrodi tyto duplikanty ukázali, když by jejich nadřizení byli už několik generací mrtví?

V podobném postavení se nalézala CREST III. Rhodan chtěl zabránit posunům vůči reálnému času, protože by to při návratu do domovské galaxie mohlo mít katastrofální následky.

„Musíme něco podniknout!“ řekl Atlan. „Takhle to dál nejde!“

„Mám na Zemi neteř,“ prohlásil major Henderson. „Kalak mi pro ni dal krásnou panenku. Myslíte si, pane, že panenka bude vhodný dárek pro babičku?“

„ne,“ odpověděl Rhodan. „Musíme vaši neteři pomoci.“ Otočil se k Rudovi: „Provedeme bleskový lineární manévr. Na dlouhé výpočty není čas. Jde jen o to, abychom se materializovali před duplikační lodí.“

„Potřebovali bychom exaktní výpočty, týkající se kurzu protivníka, pane,“ řekl na to Rudo.

„Použijte přibližné údaje. Musíme Tefrody překvapit.“

Epsal se s nevolí pustil do příprav. Rhodan mluvil s velitelem protivzdušné obrany. Transformační děla musela být připravena vypálit na jeho povel.

„Pochybuji, že na to Tefrodi přistoupí,“ řekl Atlan.

„Možná, jim nic jiného nezbyde. Pokud je jejich nadsvětelný pohon skutečně defektní, vlétnou nám rovnou do rány.“

„Na to bych nespolehal,“ varoval Kalak. „U Tefrodů musíte

počítat i s nepravděpodobným."

„Proveďte manévr, plukovníku," rozkázal Rhodan.

Nebezpečná situace vytvořila na palubě CRESTU III napjatou atmosféru. Muži byli nervózní a doposud neúspěšné stíhání nemohlo přispět k optimizmu. Vědomí, že protivník bude brzy disponovat obrovskou vojenskou silou, Ochromoval astronauty Solárního impéria.

Ačkoliv v současné době nehrozilo nebezpečí ani CRESTU III ani Zemi, byla situace nebezpečnější než kdykoliv předtím, během průniku pozemských lodí do Mlhoviny Andromedy. Při představě obrovské armády myšobů se i maahkská invaze jevila jako okrajová záležitost. Na vojsko, sestavené z duplikantů Icho Tolota, se Rhodan ani neodvažoval pomyslet.

Každý manévr, který CREST III podnikla k dosažení cíle, se ukázal jako chybný. Ani teď nebyla valná naděje, že se rozhodující úder podaří.

Rhodan důvěřoval zkušenostem svých důstojníků i specialistů, které snad vedl nějaký šestý smysl.

Plukovník Cart Rudo ohlásil připravenost k lineárnímu letu. Rhodan zaváhal tak krátce, že to zpozoroval jen Atlan. Pak vydal rozkaz vlétnout do librační zóny.

ke vstupu obří lodi o průměru 2 500 metrů, jejíž hmota se při současném zrychlení vymykala veškerému chápání, musely tři Kalupovy konvertory vyvinout nepředstavitelný výkon.

Během krátkého lineárního skoku myslel Rhodan na to, co by se stalo, kdyby se Mistrům ostrovů podařilo podrobit si lidstvo. Politická diktatura, ekonomický diktát. Zbavení moci všech organizací. A vojsko tupých žoldáků s miniaturním přijímačem v zátylku, který by z nich činil bojové bestie.

Byla to příšerná vize, ale muž, který vedl více válek než kdokoliv jiný v historii, se jí nedovedl zbavit.

Perry Rhodan se narodil roku 1938. To znamená, že nyní žil už čtyři sta šedesát šest let. Žil proto, že mu tajemná duchovní bytost z umělé planety Poutník předala osobní buněčný aktivátor.

Léta nezanechala na Rhodanově těle žádné stopy - ale s duchem tomu bylo jinak.

CREST III se vrátila do normálního prostoru.

„Pal!“ řekl Rhodan.

Transformační děla začala ostřelovat místo, kde se měla vynořit duplikační loď, pokud ovšem navigátoři neudělali chybu.

Kde je? ptal se v duchu Rhodan.

A o chvíli později byla loď zaměřena. Vynořila se z lineárního prostoru milión kilometrů od CRESTU III. Plukovník Rudo udeřil zaťatou pěstí do přístrojové desky.

„Zase nás přelstili,“ prohlásil klidně Atlan.

Rhodan musel ocenit umění tefrod-ského kapitána.

Pochopil, co znamená manévr CRESTU III a přijal odpovídající opatření.

„Duplikátor nyní běží na nejvyšší obrátky,“ poznamenal Kalak. „Teď Tefrodi nemůžou riskovat zrychlení.“

„Zkusíme to ještě jednou,“ rozhodl Velký administrátor. „Tentokrát skočíme na místo vzdálené tisíc kilometrů od pozice nepřátelské lodi.“

„Myslíš, že ji dostaneme touto cestou?“ zeptal se skepticky Atlan.

„Nemáme čas,“ vmísil se Tolot. „Za sedm hodin budou mít Tefrodi první duplikanty. Nic jim nemůže zabránit poslat na palubu CRESTU III několik myšobů.“

A každý může sebou přinést jednoho Halut'ana, dodal v duchu Rhodan a vydal rozkaz k lineárnímu manévru.

Když se opět materializovali, duplikační loď byla pryč a zaměřili ji docela jinde.

„Hrají si s námi na kočku a myš,“ řekl Atlan, „a touto cestou získávají čas.“

„Pokračujte, plukovníku!“ nařídil Rhodan.

Po třech marných pokusech vydal Rhodan rozkaz zastavit další skoky. Tefrody nebylo možné překvapit.

„Co teď?“ zeptal se Gucky sklesle. „Za dvě hodiny tu jsou první duplikanti.“

„Rád bych věděl,“ ozval se Tolot, „proč se tefrodský kapitán drží pořád v blízkosti Big Blue.“

„Taky už jsem na to myslel,“ přisvědčil Atlan. „Nic jim přece nebrání zmizet v lineárním prostoru.“

Kdyby se duplikační lodi podařilo utéct, žádná moc v univerzu by nedokázala zabránit neohraničené produkci duplikantů. Tefrodi tedy museli mít nějaký zvláštní důvod k setrvání ve slunečním systému Big Blue.

Rhodan věděl, že mu nezbývá nic jiného než duplikační loď následovat. Pokud chtěl zabránit vzniku obrovské vojenské moci, musel loď odstřelit.

Pak vydal rozkaz k dalšímu pokusu o dostižení Tefrodů a zároveň na palubě CRESTU III probíhala opatření k odvrácení eventuálního útoku duplikantů. Ubránit CREST III by bylo těžké. Jedinou možností bylo zničení duplikační lodi, ale Rhodan dávno pochopil, že kapitán tefrodské lodi má neobyčejně rychlé reakce.

Tefrodi nejen vypadali jako lidé, ale stejně jako Pozemšťané i bojovali.

Nemohli si nic nalhávat. Pozemské lodě narazily na protivníka, který by byl schopen rozvrátit Impérium.

Rhodan informoval posádku o hrozícím nebezpečí. Věděl, že to vyvolá neklid, ale chtěl, aby mužstvo bylo informováno.

Pak dal rozkaz kapitánovi CRESTU III: „Skočte na kterékoliv místo v planetárním systému Big Blue. Stejně nám může pomoci jen náhoda.“

3. Na straně Tefrodů

2. Duplikanti budou vyslýcháni

Berryinův hlas ztratil svou obvyklou věcnost. „Pokud chcete být u toho, až první duplikan vyjde z duplikátoru, měl byste se odebrat do duplikačního prostoru, kapitáne,“ usmíval se z obrazovky první inženýr.

Ko-Antin se pochybovačně podíval na Arreka. „Myslíte, že

mohu svěřit loď Vernionovi?" zeptal se tlumeně.

„Vernion je prvotřídní pilot. Taktiku protivníka už prohlédl a bude reagovat jako vy," odpověděl Arrek.

Ko-Antin se váhavě zvedl a kývl na Verniona, hubeného muže s velikýma, bdělýma očima.

„Víte, o co jde," řekl mu Ko-Antin. „Musíme loď Halut'anů zdržet tak dlouho, než se od duplikantů dozvíme jejich plány."

„Spolehněte se, kapitáne," ujistil jej Vernion.

„Nenechte se přinutit k rychlosti světla. To zpomaluje duplikaci. Kdybyste se dostal do nějakých problémů, okamžitě mě informujte." Ko-Antin sledoval, jak se Vernion chopil řízení a stále váhal.

„Existuje vůbec někdo, komu důvěřujete?" zeptal se Arrek.

Ko-Antin pokrčil rameny a dva tak rozdílní lidé opustili velitelský můstek SUSAMY. Halutská loď se vynořila v tak velké vzdálenosti, že nepředstavovala žádné nebezpečí.

Tvrdohlavost, s jakou je Halut'ané pronásledovali, přesvědčila Ko-Antina, že se tu jedná o velmi nebezpečného protivníka, který ví, co se odehrává na palubě SUSAMY.

Arrek se nenápadně pohyboval po Ko-Antinově boku. Považoval za samozřejmé, že kapitána doprovodí. Ko-Antin taky neučinil nejmenší pokus mu v tom zabránit. Vedlo by to jen k tomu, že by Arrek uplatnil svou plnou moc, a to by znamenalo konec jejich dosavadních vztahů. Ko-Antin považoval za nejrozumnější hrát nevědomého, i když leccos o Arrekovi tušil.

Ko-Antin se už začal smířovat se skutečností, že kromě Šestatřicítky má nad ním bdít i Arrek. Rozkazy nadřízených plnil a útěk tří zajatců mu nezazlívali, protože k němu došlo až po sejmutí šablon se vzorky jejich buněčné struktury.

Když vstoupili do duplikační místnosti, přijal je sám Berryin.

„Jsem rád, že jste přišli. Technický problém duplikantů bude brzy vyřešen. Pak už bude záležet jen na vojenském využití."

Arrek se pozorně podíval na duplikačního inženýra a v

duchu se ptal, jestli myslí svá slova vážně nebo chce Ko-Antinovi lichotit.

„Děláte pokroky?" zeptal se živě Ko-Antin. Tímto tónem mluvil se všemi členy posádky kromě Arreka.

Berryin je odvedl k duplikátoru. Tři záznamové přístroje byly vypnuty, svítily jen červené kružnice kolem klecí.

„Můžete se podívat," řekl Berryin a vedl Ko-Antina dozadu. Arrek zůstal stát a sledoval, jak kapitán obešel přístroj, přiblížil obličej k okénku a ztuhl. Jistě neviděl nic příjemného.

„No? Jak se vám to líbí?" zeptal se Berryin.

Ko-Antin si přejel rukou po vlasech. „Vypadá... Nehotově."

„Teď jsou na řadě kontury," vysvětloval hlavní inženýr. „S nimi i srst. Samozřejmě, že vypadá jako nahý," usmíval se.

„Jistě byste se chtěl podívat," otočil se Ko-Antin na Arreka.

„Samozřejmě," odpověděl Arrek. Před tolika inženýry nemohl odmítnout, i když kapitána v duchu proklínal.

Přistoupil k přístroji, opřel se o něj a zavřel oči. Chtěl si ušetřit pohled na nehotovou bytost, ale když na tváři ucítil chladný dotek průsvitné plochy, náhle otevřel oči.

Před ním leželo tělo, již obklopené dosud neviditelným, jen v obrysech zřejmým ochranným oděvem. Zdvojování probíhalo neobyčejně rychle a Arrek viděl něco jiného než Ko-Antin.

Malá bytost, která byla sice podobná zvířeti, ale měla neobyčejné schopnosti, měla vyjít jako první. Originální tělo této bytosti umožnilo zajatcům útěk z paluby SUSAMY. Tefrodi se brzy dovědí, jak k tomu mohlo dojít.

Arrek odstoupil od přístroje. Věděl, že Ko-Antina překvapuje jeho lhostejnost.

„První setkání vás zklame," řekl Berryin. „Než se duplikant zorientuje, chvíli to trvá."

„To jsme předpokládali," odpověděl Ko-Antin.

Zatímco se inženýři věnovali své práci, Ko-Antin a Arrek se usadili do připravených křesel. Kapitán neklidně přesedával, patrně byl v duchu u Verniona.

„Za normálních okolností není na duplikanta vynakládáno tolik energie," řekl Berryin a provedl kontrolní měření.

„Tentokrát jsme ale chtěli, abyste mohli duplikanta okamžitě vyslechnout."

„Ano, ovšem. Co myslíte vy, Arreku?" zeptal se Ko-Antin.

„Kdyby byl Vernion zrádce, už bychom tady neseděli," odpověděl Arrek aniž si všímal Berryinova nechápavého pohledu.

„Možná máte ve svém arzenálu pilulku, která by mě zbavila pochybností," řekl Ko-Antin.

Arrek vytáhl svou proslulou krabičku s léčivy. Když odklopil víčko, ukázal se bohatý sortiment tablet všech velikostí, tvarů a barev. Arrek nabídl veliteli i Berryinovi, který prudce u-couvl.

„Patrně příliš neoceňujete výhody chování, řízeného jistými preparáty," prohlásil Arrek.

„Chtěl bych vidět doktora, který by vám něco takového doporučil."

„Já jsem svým vlastním lékařem," prohlásil Arrek s naprostou samozřejmostí.

Berryin se věnoval přístrojům. Vzrůstající neklid mezi inženýry nasvědčoval, že nastal okamžik, kdy budou stát proti duplikantům svých nepřátel.

„Až vyjde, bude ještě trochu slabý," vykládal Berryin. „Nesmíte se ničemu divit, kapitáne. Žádné nebezpečí sice nehrozí, ale přece jen je to bytost s neznámou mentalitou."

„mě hned tak něco nepřekvapí," ujistil ho Ko-Antin.

Arrek se pohodlně opřel a sledoval výstup duplikátoru, vedle kterého se postavil lékař s injekcí. Inženýři ztichli.

„Zapínám aktivátor!" zazněl Berryi-nův hlas.

Bzučení přístroje zesílilo. Arrek si pomyslel, že kdyby měl nad procesem duplikace dohled Ko-Antin, asi by každého duplikanta vítal fanfárami a proslovem.

Arrekovi připadala produkce duplikantů odporná a nepřírozená. Přesto byl agentem ústředí. Naučil se akceptovat

neomezené vládce Andromedy a snášet jejich metody. Šlo o jedinou možnost jak vést snesitelný život. O nic jiného nemělo smysl usilovat. Pokud měl někdy idealistické představy, už na ně zapomněl.

Tak třeba by se nikdy nestal povstalcem jako Šestatřicátý a jiní duplikami. Na to byl příliš rozumný.

Zvuk zevnitř duplikátoru zesílil a vytrhl Arreka ze zamyšlení.

Z přístroje vyklouzla groteskně vyhlížející bytost. Pohybovala se kolébavým krokem na křivých nožkách a plochým ocasem se opírala o zem. Bytost měla na sobě skafandr s otevřenou helmou. Hlava měla vpředu špičatý výběžek a končila černou špičkou. Z tlamičky vybíhal veliký zub.

K duplikantovi přiskočili dva inženýři a podepřeli jej. Lékař mu dal injekci.

Bytost zůstala stát a mžourala, jako by si nevěděla rady sama se sebou. Lékař cosi zašeptal. Berryinovi a ten řekl: „Můžete začít s výsledkem, kapitáne.“

Ko-Antin se teatrálně nadzvedl a jeho ruce zanechaly na opěradlech vlhké skvrny. „Jak se cítíte?“ zeptal se cizince.

Duplikant pomalu otáčel hlavu a díval se z jednoho na druhého, jako by si musel zapamatovat tváře přítomných.

Ko-Antin se tázavě otočil k Berryinovi. .

„Bud'te trpělivý," nabádal jej hlavní inženýr.

Zatímco Ko-Antin přemýšlel, jak by měl vést výsledek, bytost popošla k jeho křeslu a pronesla ostrým hlasem:

„ty jsi šéf tady toho komického spolku, co?“

Arrek se kousl do rtu, aby se nerozesmál. Kapitán SUSAMY zareagoval úplně jinak. Sklesl zpátky do křesla, jako by dostal ránu. Bezmocně se otočil na Berryina, ale ten se kapitánovu pohledu vyhnul. Ko-Antinovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval.

„Jsem kapitán SUSAMY," oznámil důstojně. „je zvykem mi vykat a oslovovat mě titulem mě funkce.“

Duplikant si jej změřil hodnotícím pohledem. „Pro mě jsi šéf. Za to mi smíš říkat Gucky." Bytost znuďeně zívla, zkrřížila ruce a čekala na odpověď.

„Museli jste udělat nějakou chybu!" vyjel Ko-Antin na Berryina.

„ne, ne," ujišťoval jej kvapně inženýr. „Už jsem vám říkal, že mentalita této bytosti..."

„Co je tohle za vránu?" zeptal se duplikant.

Jestliže Ko-Antin tvrdil, že jej hned tak něco nepřekvapí, tak nyní přesvědčil všechny o pravém opaku.

„Zdvojili jsme blázna!" zašeptal.

Arrek tasil zbraň. „Mám ho zastřelit?"

„Nech tech hloupostí, břicháči," řekl duplikant. „Z tvých myšlenek jsem vyčetl, že mě nechceš zastřelit. Ostatně bych změnil směr výstřelu dřív, než bys zmáčkl spoušť."

Arrek spustil ruku se zbraní. „Myslím, že ten chlapík je jen poněkud obhroublý, ale blázen rozhodně není," řekl.

Kapitán se k němu otočil. „Mohl bych dostat některou z těch vašich uklidňujících tabletek?" Když si po-

sloužil, zeptal se duplikanta: „Jaký úkol jsi měl na palubě halutské lodi?"

„Nevzpomínám si, že bych někdy byl na palubě takové lodi."

„Jistě. Mluvím o originálu tvého těla," vysvětloval Ko-Antin.

„Ani moje originální tělo nebylo nikdy na halutské lodi, ale na CRESTU III, který patří k Solární flotile."

Ko-Antin se prudce nadechl. „Znamená to, že nejsi příslušník pomocného národa Haluťanů?"

„Jsem svobodný myšob," odpověděl duplikant. „Moje originální tělo pomáhá Pozemšťanům tak, jako já budu pomáhat Tefrodům."

„Slyšel jste to?" otočil se Ko-Antin k Arrekovi. „Takže to nebyli Haluťané a nepronásleduje nás halutská loď."

Arrek přikývl. V duchu se ptal, jestli tato informace nebude

pro kapitána šok. „Možná lže," zašeptal, aby dal Ko-Antinovi nějaké východisko.

„Duplikant říká pravdu," vmísil se Berryin. „A vy to víte!"

Arrek v duchu proklínal inženýra, který v každé poznámce hned viděl neúctu ke své práci.

„Až skončíte diskuzí o mě pravdomluvnosti, mohli bychom přejít k důležitější věci," řekl duplikant. „Určitě tě bude zajímat," otočil se na Ko-Antina, „že Pozemšťané jsou totožní s astronauty, kteří přemohli řadu strážních stanic a napadli mlhovinu Andro-Beta. Musel bych vyprávět celé hodiny, aby ses dověděl aspoň něco o Solárním impériu."

„Impériu?" opakoval Ko-Antin. „Znamená to, že se v nejbližší době očekává invaze Pozemšťanů do Mlhoviny Andromedy?"

„K tak obrovské vojenské akci není lidstvo momentálně připraveno," prohlásil duplikant. „Kromě toho by Velký administrátor nikdy s podobnou invazí nesouhlasil."

„Proč ne?" zeptal se udiveně Ko-Antin.

„Skoro všichni Pozemšťané s potěšením nechají protivníka, aby vypálil první výstřel."

Arrek se usmál, když pochopil hlubší význam těchto slov. Výslech by byl pokračoval, kdyby Berryin neoznámil druhého duplikanta.

Z přístroje vycházel věrný obraz zajatce, který byl překvapivě podobný Tefrodům. I teď by Arrek věřil, že z duplikátoru vychází Tefrod.

„Tohle," prohlásil duplikant stejně pronikavým hlasem jako opravdový Gucky, „tohle je Pozemšťan."

Cizinec se vážně podíval na Ko-Antina a Arreka. Patrně okamžitě pochopil, že se jedná o vůdčí osobnosti.

„je tg hypnotizér," oznamoval Guckyho duplikant. „André, ukaž jim, co umíš!"

Ko-Antin málem vyskočil. „Bez mého výslovného rozkazu tady nedojde k žádné demonstraci paranormálních sil!"

„Jak si přejete, kapitáne," přikývl duplikant André Noira.
„Nejprve si musíme ujasnit, jakými
výjimečnými schopnostmi disponujete," prohlásil poněkud
nejistě Ko-Antin.

„Jsem hypnotizér. To znamená, že dokážu vnutit svou vůli
jiné bytosti. V porovnání s Guckyho schopnostmi jde o velmi
skrovné nadání."

Ko-Antin si byl rázem jistější. „Předved'te nám to."

Duplikant se lehce předklonil. Arrek pocítil nutkání
zvednout se a jít ke Guckymu. Vlastně ani nevěděl, co dělá.
Nevěděl, že zkřížil ruce na prsou, chodí kolem Guckyho a v
pravidelných intervalech se uklání.

„Arreku!" vykřikl Ko-Antin. „Okamžitě se vraťte na místo!"

Zástupce kapitána si dokonce zpíval. Ko-Antin zděšeně
přihlížel, jak začal kolem Guckyho poskakovat.

„To stačí!" zasyčel a Arrek se téměř okamžitě vrátil na
místo.

Arrek byl fascinován. Vůbec mu nevadilo, že si hypnotizér
k demonstraci svých schopností vybral právě jeho. Sto
takových mužů by dokázalo obrátit na útěk celou armádu.

„Můžu teď ukázat, co umím já?" zeptal se netrpělivě Gucky.

„Ano," odpověděl Ko-Antin. „Ale nařizuji vám, abyste byl
umírněný."

„Žádný strachy, šéfe," vypísl Guckyho duplikant. „Byl
bych moc nerad, kdyby Berryin provedl u dalších duplikantů
nějaké změny. Právě jsi na to myslel, co?"

Hlavnímu inženýrovi poklesla ramena. Zíral na duplikanta,
jako by se mu ukázal duch. „To byla... čistě teoretická úvaha..."

Ko-Antin se posadil rovně jako svíčka. „Co to znamená?"
zeptal se ostře.

„To znamená, že dovedu naslouchat myšlenkám
kteréhokoliv muže na palubě SUSAMY," vysvětloval
duplikant. „Inženýr Berryin myslel na to, že by poněkud
pozměnil mou šablonu."

„Jakmile kdokoliv změní cokoli na šablonách tří zajatců,

bude zastřelen," oznámil chladně Ko-Antin.

Tato krátká mezihra poskytla Arrekovi čas k uklidnění a kapitánovi vrátila sebejistotu. Ko-Antin patrně docela zapomněl na Verniona a pronásledování SUSAMY.

„Zakazuji vám číst moje myšlenky," nařídil Ko-Antin.

„Jak tomu chceš zabránit, šéfe?"

K Arrekovu překvapení se Ko-Antin tentokrát nenechal vyvést z rovnováhy.

„Moje rozkazy budou v každém případě splněny," prohlásil. „Teď bych rád věděl, jak se vašemu originálnímu tělu podařilo společně s oběma dalšími zajatci opustit tuto loď."

Duplikant se dematerializoval a teleportoval za Ko-Antinovo křeslo. „Hej, šéfe!" zavolal na kapitána.

Ko-Antin se otočil tak prudce, že narazil hlavou do opěradla svého křesla. „Jak je to možné?" ptal se.

„Teleportace," vysvětloval Gucky. „Přenesení těla z místa na místo silou ducha."

„A jak to probíhá?"

„S tím si můj originál nedělal starosti a já taky nebudu. Víم jenom, že se uvolňuje jisté množství parafyzikální energie, které mě dopraví mimodimenzionálním koridorem, v němž neplatí zákony našeho časoprostorového kontinua."

„Na jak velkou vzdálenost se můžete teleportovat?" zeptal se Ko-Antin. „A kolik osob můžete transportovat?"

„Na poslední otázku je snadná odpověď. Obvykle sice беру sebou jen jednu osobu, ale při mimořádném vypětí se dá skočit i se dvěma. Vzdálenost závisí na tom, jestli znám cíl a kolik teleportací jsem provedl předtím. Větší vzdálenosti se dají překonat jen po předchozím odpočinku."

Kapitán se otočil ke svému zástupci: „Otevírají se nám nedožrnné možnosti, Arreku. Pokud budeme mít víc těchto duplikantů, získáme pozemskou loď."

„Jen klid, šéfe!" zvolal duplikant a dupl. „Představení ještě neskončilo!"

Gucky přistoupil k Berryinovi. Inženýr se najednou zvedl od

země a začal se pohybovat asi metr nad duplikátorem.

„Pomoc!“ vykřikl. „Kapitáne, udělejte něco!“

Na to Ko-Antin ani nepomyslel. Sledoval, jak Berryin stoupá výš, ale jeho let se stal najednou nepravdělným a inženýr nakonec spadl z výšky tří metrů.

„Za normálních okolností by se to nestalo,“ tvrdil Guckyho duplikant. „Ale chvíli to ještě potrvá, než budu mít síly plně pod kontrolou.“

„Telekineze!“ vyslovil s obdivem v hlase Arrek.

„Vzpomínám si, že velitel eskadry Joakin kdysi nechal provést zkoušky tohoto jevu, ale nějak se nezdařily.“

„Tyhle schopnosti mají jen mutanti,“ vložil se do řeči duplikant. „Můj originál je ve Sboru mutantů jediný, kdo není skutečným mutantem, ale je ještě nad nimi. Téměř všichni mutanti mají parapsychické schopnosti.“

„Kolik mutantů je na pozemské lodi?“ chtěl vědět Ko-Antin.

„Především můj originál, pak Rakal a Tronar Woolverové, Ivan Gorašin, John Marshall, André Noir a Baar Lun, pokud i jeho můžu počítat jako mutantu.“ Duplikant podrobně popsal schopnosti všech vyjmenovaných.

Arrek měl nyní potvrzeno to, co se domníval: Tato bytost byla nejnebezpečnějším duplikantem, jaký kdy opustil tefrofský duplikátor.

„Musíme okamžitě informovat velitele eskadry Joakina,“ vpadl do Arrekových myšlenek Ko-Antinův hlas. Vysílačka nepřicházela v úvahu, protože se nalézali v intervalové zóně, takže bylo otázkou, jestli by hypersignál vůbec dorazil k první spojovací stanici. Kromě toho existovalo nebezpečí, že hovor bude odposloucháván.

„Pošleme Joakinovi kopie šablon,“ rozhodl Ko-Antin.

„Záchranný člun bude okamžitě napaden,“ namítl Arrek.

„Už jsme vypustili deset záchranných člunů, abychom zmátli protivníka,“

řekl velitel. „To znamená, že máme ještě tři. Dva pošleme k

Joakinovi. Na palubě obou budou kopie šablon a Pozemšťané nebudou vědět, koho mají pronásledovat. Jedna loď projde v každém případě. Velitel eskadry bude mít v krátkém čase k dispozici duplikanty, od kterých se dozví to, co už víme my.

Berryine, okamžitě začněte s kopírováním.

Zatímco budou pomocné lodě na cestě k Joakinovi, my vlákáme pozemskou loď do pasti. To bude první krok ke zničení tak zvaného Solárního impéria."

Než mohl Arrek cokoliv říct, zavyly poplachové sirény a lodí projel silný otřes.

„Vernion!" vykřikl Ko-Antin. „Jestli se dopustil chyby, dám ho zastřelit!"

Když Arrek vběhl hned za kapitánem na můstek, stačil mu jediný pohled na obrazovku. Vernion žádnou chybu neudělal, ale v intervalové zóně se to jen hemžilo plavidly.

„Oni vypustili pomocné lodě," hlásil Vernion. „Jak jsem se vynořil z lineárního prostoru, spustili palbu."

„Zjištěné škody...?"

„Lineární pohon a hypervysílač jsou mimo provoz. Naštěstí jsem roji plavidel unikl, ale je jen otázkou času, kdy nás znovu napadnou. Nemůžeme zavolat o pomoc ani uniknout do lineárního prostoru."

Arrek měl na chvíli pocit, že se snad kapitán na Verniona vrhne, ale Ko-Antin jen vydal rozkaz, aby mu předal řízení. Pilot se s ulehčením zvedl.

„Velkou loď je třeba přilákat k planetě," řekl Ko-Antin, ale nespouštěl oči z kontrolek. „Současně musí probíhat duplikace a příprava na vypuštění dvou pomocných lodí."

Chytrý manévr Pozemšťanů jen zvýšil úctu kapitána SUSAMY k protivníkovi. Stál proti národu, který v dlouhých bojích ve vesmíru získal obrovskou zkušenost a žádnou situaci nepovažoval za bezvýchodnou.

SUSAMA vypálila ze všech hlavní, ale malé lodě byly neuvěřitelně pohyblivé.

Na přístrojové desce se najednou zatřpytil zvířený vzduch a malý duplikant se materializoval přímo před kapitánem. Normální motory SUSAMY zaduněly, jak se Ko-Antin pokoušel uniknout.

„Jakmile budou hotovy kopie, musí být vyslány obě lodi," řekl Ko-Antin. „To odláká pozornost Pozemšťanů."

„Měl by ses postarat o to, abys měl k dispozici tak padesát mých duplikantů," řekl falešný Gucky. „Jsme jedinou záchranou pro tuhle kocábku."

„Nedovolím, aby se se mnou mluvilo takovým tónem!" vyletěl kapitán SUSAMY.

„Ale on má pravdu," řekl Arrek.

„Já jsem kapitán!" odsekl ostře Ko-Antin.

4. Na straně Pozemšťanů 2. Duplikanti přicházejí

Po zoufalství, které by se pomalu mělo začít šířit po všech palubách CRESTU III, zatím nebylo stopy. Důstojníci a mutanti na můstku napjatě sledovali akci Korvet a Moskytů. Byla tu reálná šance zničit duplikační loď dříve, než začne vypouštět první posly smrti.

Rhodan vydal rozkaz ke startu pomocných lodí a samotné ultrabojové plavidlo držel zpět, aby mohl v pravý okamžik zasáhnout. První korvetní flotile pod velením majora Dona Redhorse se podařilo poškodit protivníkovu loď. Čejen se stále držel v bezprostřední blízkosti tefrodské lodi.

Rhodan nebyl informován o rozsahu škod, ale protože od útoku nepodnikla tefrodská loď lineární manévr, existovala jistá pravděpodobnost, že došlo k poškození konvertoru. Samozřejmě mohlo jít pouze o předstírané zničení. Rhodan potřeboval zabránit úniku protivníka do lineárního prostoru, kde by měli Tefrodi čas k produkci duplikantů.

„To byla spásná myšlenka," zazněl do Rhodanových úvah Guckyho hlas. „Kdybys nedal rozkaz Korvetám a Moskytům, Tefrodi už mohli být v bezpečí."

Od myšoba málokdo slyšel slova chvály. Rhodan věděl, že je v nich obrovské ulehčení. Gucky se jistě obával okamžiku,

kdy se na CRESTU III materializují jeho nesčetní duplikanti.

Icho Tolot měl na hrudi kříž ze žluté látky, aby byl k poznání v případě, že na CREST III proniknou i jeho duplikanti.

„Teď jsi na řadě ty, maličký," řekl Rhodan Guckymu.

„Jak to?" zapištěl myšob. „mě přece zná každý. Snad si nemyslíte, že někoho splete pár bůhvíjak uplácaných figurín."

„Musíme být opatrní," vysvětloval Rhodan. „I André Noir má na bojovém obleku znamení. Major Bernard pro tebe najde něco vhodného."

Gucky musel souhlasit a teleportoval do protáhlé místnosti Bernardova skladu. Major vypadal, jako by celý život nedělal nic jiného než něco počítal a sepisoval.

„Přišel jsem, abys mě ověřil nějakými barevnými hadry," oznámil Gucky výstrojnímu důstojníkovi. „Rhodan mi řekl, že se o to postaráš."

Bernard odškrtl další dvě položky, vzhlédl přes okraj papíru a řekl:

„Tobě by barevné hadry nestačily. Jdi vedle, seržant Pommers je informovaný."

„Proč bych se měl bavit s nějakým seržantem, když je tu k dispozici důstojník?"

Bernard pečlivě srovnal papíry. „Jak chceš," řekl.

Jeho ochota vzbudila Guckyho podezření, ale u Bernarda člověk nikdy nevěděl, na čem je. Přesto nepátral v jeho myšlenkách, protože kdyby mu na to major přišel, nikdy by už nepři-

mhrouřil oči, když si Gucky vylepšoval ve skladu příděly.

Jen vešli do vedlejší místnosti, z bedny vyskočil podsaditý muž, který očividně nedělal vůbec nic. Celý jeho zjev svědčil o tom, že se na něj může jakkoliv rvát, ale jeho to z míry nevyvede.

„Nestůjte tady!" spustil Bernard. „Přineste stříkáci pistoli, seržante!"

Pommers se s klidnou bezstarostností pustil mezi regály.
„Tak okamžik!" vypískl Gucky. „Slyšel jsem stříkací pistole! Co to má znamenat!"

„Budeš přebarvený!" vysvětlil mu zlomyslně Bernard.

„Cože? Pommersi, okamžitě se vrať!"

Seržant se zastavil. Na jeho tváři bylo možné číst nerozhodnost, čí rozkaz má poslechnout.

Bernard zařval: „Stříkací pistoli! A zásobník s barvou!"

„Chceš využít situace k osobní pomstě! Budu si stěžovat!" pištěl Gucky. Okamžitě dematerializoval, ale po chvíli byl zpátky a poněkud schlíplý. „To je komplot!" zasténal. „Určitě jsi Rhodana podplatil!"

Seržant Pommers podal majorovi pistoli. Bernard zasunul patronu s barvou do trysky a odtrhl kryt.

„Raději se nehýbej," řekl major. Postavil se s mírně rozkročenýma nohama jako při střelbě na terč, stříkací pistoli uchopil do obou rukou, pečlivě zamířil a dokonce přimhouřil oči. Pommers se zájmem přihlížel.

Bernard zmáčkl spoušť a na Guckyho vystříkl pramínek červenooranžové svítící barvy. Zasáhl Guckyho na hrudi a na ochranném oděvu se objevila skvrna.

Major Bernard šel blíž a postříkal myšoba od hlavy k patě. „A teď žáda. Otoč se!" Bernard zručně vyměnil patronu s barvou. „Ocas přebarvíme na fialovo. Bude ti to krásně ladit k oděvu."

Gucky zašeptal nějakou velmi ošklivou nadávkou, ale na čin se nezmohl. Nebránil se ani když jeho přilba zazářila jedovatou zelení. Byl tak vyvedený z míry, že chvíli nemohl popadnout dech. Pak zmizel.

Major Don Redhorse si umínil, že se se svou KC- 1 nenechá setřást. Kapitánovi duplikační lodě se několika neočekávanými změnami kurzu podařilo nechat daleko za sebou většinu Moskytů, ale Redhorsova Korveta se držela těsně za ním.

Cílem protivníkovy lodě byla jediná planeta slunce Big Blue a Redhorse se v duchu ptal, jestli tam nekotví svaz Tefrodské

flotily. Zatím ale Tefrodi nepodnikli nic na obranu duplikační lodě.

Chování protivníka bylo Redhorsevi záhadou. Tefrodi dělali opak toho, co major předpokládal.

„Vypouštějí záchranné lodě!" hlásil poručík Son Hunha. „Že by museli opustit lodě?"

Měřicí přístroje zachytily zvukové vlny dvou vypouštěných lodí.

Redhorse se okamžitě spojil s CRESTEM III. Rhodan odpověděl okamžitě:

„Kalak se domnívá, že se Tefrodi pokoušejí dostat do bezpečí kopie atomárních struktur Guckyho, Noira a Tolota. Rozkaz pro všechny Korvety a Moskyty: Za každou cenu zadržet oba záchranné čluny!"

Redhorse se s pokrčením ramen musel vzdát pronásledování duplikační lodě. Pokud je Veslařova domněnka správná, bude nutné obe pomocné lodě nemilosrdně zničit. Kalak Tefrody znal a jistě se nemýlí.

KC-1 změnila kurs a s Moskyty v závěsu se hnala za záchrannou lodí.

Z reproduktoru zazněl Rhodanův hlas: „CREST III přebírá stíhání duplikační lodi, aby uvolnil všechny pomocné lodě."

Redhorse byl v tomto okamžiku rád, že Tefrodi už vypustili většinu svých pomocných plavidel. V takovém mum-raji by se jen těžko hledalo deset tefrod-ských plavidel.

KC-1 se přiblížila na dostřel. Redhorse nemusel vydat žádný rozkaz. Posádka palebného stanoviště věděla i bez něj, co má dělat.

Pilot tefrodské lodi se pokusil uniknout, ale jediný zásah zmařil jeho úsilí. Redhorse nahlásil zničení plavidla CRESTU III. Na pronásledování druhé pomocné lodi se už nemusel podílet, tu sestřelila III. flotila.

Rhodan vydal příkaz k opětovnému pronásledování duplikační lodi.

Všechno záviselo na tom, co bude rychlejší: duplikátor nebo děla.

Zničení obou tefrodevských pomocných lodí bylo na palubě CRESTU III přijato se zadostiučiněním. Žádný velký jásot nenastal, protože posádka si byla vědoma nebezpečí, které jí stále hrozilo.

Rhodan vydal rozkazy pro případ eventuálního útoku duplikantů. Mutanti byli rozděleni a zajišťovali důležité prostory. Vnitřní obranný systém CRESTU III byl v pohotovosti. Bojovní roboti byli aktivováni a hlídkovali v chodbách. Nebylo místa, které by bylo déle než po dobu deseti vteřin bez dozoru.

Rhodan se nehodlal dát překvapit. Tolot, Noir a Gucky byli odlišeni tak, aby nemohlo dojít k záměně.

Rhodan pochyboval, že by Tefrodi mohli nějak odhalit toto označení a včas opatřit duplikanty podobným, ale Kalak stále nabádal k dalším opatřením. Kosmický inženýr nepřestával svoje pozemské spojence varovat před Tefrody.

Ze všech míst lodě docházela hlášení o splnění rozkazů.

Rhodan se s úsměvem otočil na Kalaka: „Jste spokojený?“

„ne. Žádná obranná síť nemůže být dost hustá. Nemůžeme vědět, kolik duplikantů se objeví.“

„Možná ani jeden,“ poznamenal Atlan.

„Přál bych si, abyste měl pravdu,“ odpověděl nazlobeně Kalak. Nemohl si zvyknout na Atlanovo žertování.

Planeta, ke které mířila duplikační loď, měla v průměru 8 125 kilometrů. Byla tedy o hodně menší, než se domnívali po prvním měření. Přitažlivost činila 0,94 g a měření prokázala, že planeta má kyslíkovou atmosféru. Hvězdného veleobra obíhala ve vzdálenosti osm set milionů kilometrů.

To bylo všechno, co prozatím o cizím světě věděli.

Na Rhodanově klíně ležel odjištěný kombinovaný automat a za opaskem měl ještě těžký dezintegrátor. Do boje se mohl zapojit prakticky okamžitě.

Zatím se musel obejít bez mužů, kteří se nacházeli na

palubách Korvet a Moskytů. Pomocné lodě zůstaly venku, protože pokud by duplikanti napadli CREST III, ultrabojová loď by nemohla pronásledovat duplikační plavidlo, a tento úkol by připadl jim.

Rhodan každým okamžikem očekával poplachové sirény, které oznámí příchod duplikantů. Podle Kalakových výpočtů jich už Tefrodi museli mít větší množství. Napětí působilo na nervy všech členů posádky. Rhodan si dovedl představit, že po chodbách hlídkují muži se zaťatými zuby a odjištěnými zbraněmi.

CREST III se blížila k duplikační lodi. Teď už nebylo pochyb o tom, že cizímu plavidlu nefunguje nadsvětelný pohon, jinak by jeho kapitán dávno zmizel v lineárním prostoru.

„Připadám si směšný," nepřestával si stěžovat Gucky, který se nemohl smířit se svým obarvením.

„Měl bys nám být vděčný," řekl Atlan: „Jestli budeme muset obrátit zbraně proti tvým duplikantům, nebude čas přemýšlet, který Gucky je pravý. Nezapomínej na to, že duplikanti, kteří vycházejí z tefrodského duplikátoru, mají v mozku vjemový přijímač. To znamená, že bojují bez ohledu na vlastní bezpečnost."

„Bylo by stačilo několik barevných hadříků," huderl dál Gucky. „Noira a Tolota taky nepřestříkali od hlavy k patě."

Atlan zvedl obočí. „Jsem nucen konstatovat, že major Bernard se nechal vést uměleckým citem. ty barvy dokonale ladí s tvým charakterem."

„Tak?" zavrčel Gucky a kroutil se, aby na sebe viděl.

„Iltu by jistě byla okouzlená," přisadil Arkonidan.

„Myslíš? Možná skutečně začnu nosit oděvy těchto barev a stanu se propagátorem nové módy. Myšob-look!"

Guckyho řeči vždycky dokázaly zbavit muže napětí. Zaťaté zuby povolily, ostré rysy kolem úst změkly a tváře se rozjasnily.

Do uvolněné atmosféry zaječely poplachové sirény. Na můstku bylo najednou takové ticho, že Rhodan slyšel svůj vlastní dech. Kdosi pronesl: „Jsou tady!“

Uprostřed místnosti se ve víru zatřpytil vzduch. Ačkoliv Rhodan s příchodem duplikantů počítal, bylo pro něj jejich objevení šokem. Zvedl zbraň jako by pro něj byla těžká.

A najednou tu byla celá horda myšobů a Noirů a vrhla se na posádku.

Linton Kilgore navštěvoval ve své domovině nejlepší školy a byl považován za nadprůměrně inteligentního. Přesto nikdy neměl v úmyslu nastoupit dráhu důstojníka Solární flotily. Jeho největší ctizádostí bylo ovládat spoustu kouzelnických triků a kejklířských kousků, které předváděl při všech vhodných i krajně nevhodných příležitostech.

Kilgore byl vysoký, truchlivě vyhlížející muž, jehož hubenost byla přímo odstrašující. Pohled jeho očí by pohnul svědomím i nejodpornějšího lakomce univerza, který by desátníkovi ihned podal almužnu. Ale ten něžný pohled byl šalbou, protože Kilgore nebyl měkký - jen flegmatický.

Protivenství osudu nesl lhostejně a vychutnával si radosti. Jedni říkali, že Kilgore umí žít, druzí tvrdili, že je totální pitomec.

Skutečnost, že se nalézal na palubě CRESTU III svědčila o tom, že disponuje jistými schopnostmi. On sám považoval přijetí na CREST III za pouhou šťastnou náhodu.

24. dubna roku 2402 Linton Kilgore hlídkoval ve dvanáctém mezipalubí.

Jeho strážní úsek zahrnoval tři boční chodby a hlavní chodbu s přilehlými prostory.

Desátník Kilgore potřeboval tři minuty na to, aby nahlédl do tří postranních chodeb a k tomu viděl do části hlavní. Svou povinnost vykonával s obvyklým klidem. Když šel podesáté kolem prostřední chodby, měl dojem, že se tam něco pohnulo.

Desátník sevřel pevněji zbraň a vešel do chodby.

Proti němu šel Gucky. Kolébal se a přátelsky mu kynul, ale zapomněl na to, že Kilgore je ochoten akceptovat jen jediného myšoba. Ten, který stál v chodbě, sice měl ochranný oděv, ale bez jediné stopy po barvě.

Kilgore nezpůsobil poplach. Považoval za rozumnější nejprve vystřelit, a pak teprve volat o pomoc.

ve stejném okamžiku, kdy stiskl spoušť, se vrhl na zem a zařval: „Duplikanti jsou tady!”

V různých místnostech a chodbách se objevilo třicet čtyři myšobů a Noirů.

„Poplach!” vyrazil ze sebe seržant Pommers. „Slyšel jste to, majore? Vypadá to tak, že duplikanti pronikli do lodě.”

„To ani zdaleka není důvod, pro který byste měl přerušovat práci,” prohlásil major Bernard. „Seberte tu sadu trubek a uložte ji do regálu.”

„Ale...” začal nešťastně se tvářící Pommers.

„Mám celý sklad na očích,” ujistil jej major. „Můžete pracovat až do chvíle, než vám vydám rozkaz k použití zbraně.”

„To už může být pozdě,” remcal Pommers, ale rezignoval na další námitky, protože byly zbytečné. Sebral ze země krabici, zasunul ji do regálu, a když opět vzhledl, viděl, že major je na cestě do muničního skladu. Vedle něj šel André Noir.

Kdyby Pommers neměl na hlavě přilbu, asi by se poškrábal v zátylku. Kde se tu Noir vzal? A proč šel vedle Bernarda s tasenou zbraní?

Pommers jen stěží potlačil výkřik. Teprve teď mu došlo, že muž vedle majora je duplikant a jistě už donutil výstrojního důstojníka, aby s ním šel pro zbraně. Pommers tasil svou zbraň a škodolibě si pomyslel, že by nebylo na škodu udělit majorovi lekci. Nechá ho vydat duplikantům celou bednu nejnovějších automatů a teprve pak zasáhne. Nedostal se k tomu.

Bernard šel jako v tranzu, sklonil se k bedně a vytáhl zbraň. Pak ji podával Noirovi, ale nepředal a místo toho bleskově zmáčkl spoušť. Duplikant se proměnil v oblak a Bernardův

individuální ochranný štít zasvítíl po vlně uvolněné energie.

Pommers přistoupil blíž a vypravil ze sebe: „Já myslím...
Myslel jsem, že vás zhypnotizoval...”

„Pokoušel se na mě zapůsobit,” odpověděl major Bernard,
„ale ani zdaleka se nevyrovná skutečnému André Noirovi.
Myslím, že duplikanti by potřebovali ještě několik hodin, aby
dokonale zvládli svoje paranormální schopnosti. To bude naše
záchrana.”

Bernard se sklonil a pečlivě zavřel bednu.

„Do práce, seržante!” nařídil, když zvedl hlavu.

„To přece nemyslíte vážně, pane! Co když přijdou další?
Právě jsme viděli, jak mohou být nebezpeční!” koktal
Pommers.

„Jedno přepadení není důvodem k přerušení práce,”
prohlásil major Bernard, jehož představy o obrané ultra-bojové
lodi byly možná zvláštní, ale doposud měl vždycky pravdu.

Téměř současně se na palubě CRESTU III materializovalo
šedesát osm duplikantů. Byli informováni o nejzranitelnějších
místech a s nemnoha výjimkami se koncentrovali právě na ně.

Největší část se materializovala na můstku. Do nejdůležitější
místnosti ultrabojové lodi proniklo třináct myšobů a stejné
množství Noirů.

André Noir a Ivan Gorašin se zdržovali poblíž ovladačů
pohonu, aby mohli zasáhnout při pokusu o sabotáž. Noir se
připravoval, aby se dokázal vyrovnat s pohledem na sebe
samého, a byl rád, že je u něj Gorašin. Už jeho zjev -

mutant se dvěma hlavami měřil dva a půl metru - obracel na
útěk mnohé útočníky.

Gorašin byl jedním z nejpodivnějších členů Sboru mutantů.
Jeho schopnost - za pomoci paranormálních sil vyvolat explozi
všech sloučenin, obsahujících vápník a uhlík - nebyla o nic
méně podivná než jeho zevnějšek. Gorašinovo jediné břímě
spočívalo v neustálých sporech jeho dvou hlav, které se často
nemohly sjednotit na tom, co má dělat jejich společné tělo.

Noir doufal, že útok duplikantů bude dostatečným důvodem,

aby obě hlavy složily zbraně. Gorašin mohl svoje síly nasadit jen tehdy, pokud měly obě stejný cíl.

Noir i Gorašin byli v bezprostřední blízkosti Kalupova konvertoru. V prostoru nadsvětelného pohonu byla vůbec největší koncentrace hlídek. Dokonce i v postranních chodbách a malých dílnách patrolovali po zuby ozbrojení vojáci.

„Na můstku se to jen hemží duplikanty," řekl nespokojeně Noir, „a my patrně neuvidíme ani jednoho. Měli bychom jít podpořit ostatní."

„To je proti rozkazu," řekl Ivanovič. „Až nás Rhodan bude potřebovat, zavolá nás."

Noir se díval na pancéřované stěny konvertoru, které sahaly až ke stropu. Hlídka byla i na ochozu nahoře.

Noir sklopil hlavu - a díval se přímo na vířící a třpytící se částčky vzduchu.

Jen deset metrů od obou mutantů se materializovali čtyři duplikanti, dva myšobové a dva Noirové, a okamžitě začali střílet. Noir pocítil, že umělá gravitace na palubě lodi na něj přestala působit. Pochopil, že oba Guckyho duplikanti nasadili telekinezi.

Muži se sbíhali ze všech stran a spustili palbu na duplikanty. Pak zasáhl Gorašin. Tři duplikanti zahynuli během zlomku vteřiny, zůstal jen jediný nepravý hypnotizér.

Noir spadl na podlahu. „Nestřílejte!" zvolal okamžitě na útočící muže. Koutkem oka zahlédl, jak se Gorašin napřímil.

„Držte se zpátky, Gorašine!" řekl mu. „Pro nás nepředstavuje duplikant žádné nebezpečí."

Noirův duplikant se sesul na zem. Byl patrně natolik těžce zraněn, že už nedokázal pozvednout zbraň.

Deset mužů obklíčilo čtyři duplikanty.

„Zpátky na místa!" rozkázal jim Noir. „V každém okamžiku může dojít k novému útoku."

Muži se stáhli a André Noir se postavil před svého duplikanta. Viděl, že obličej umělého stvoření je stažený bolestí a pokrytý perličkami potu.

„Pokouší se vás zhypnotizovat," řekl Gorašin. „Neměl bych zasáhnout?"

Noir v uklidňujícím gestu položil ruku na Gorašinovu paži a promluvil k duplikantovi: „Vzdejte se! Odhod'te zbraň!"

Duplikant k němu vzhledl očima

plným nenávisti. „vy jste originál, že?" promluvil.

„Ano," přikývl Noir.

„Obával jsem se tohoto střetnutí," řekl duplikant.

André Noir nedokázal zmáčknout spoušť a vyprázdnit zásobník na muže, který byl jeho věrným obrazem. Bez hnutí hleděl na duplikanta, který pomalu zvedal zbraň.

Noir náhle ucítil, že jej kdosi odstrčil. Ivan Gorašin musel zasáhnout. Falešný hypnotizér byl zničen.

„Tefrodi poslali duplikanty příliš brzy," poznamenal věčně Ivan Gorašin. „Oni ještě neovládají svoje schopnosti. Váš duplikant nás ani nedokázal hypnotizovat."

„Jednomu z těch myšobů se podařilo zvednout mě ze země," poznamenal Noir, který nedokázal odvrátit pohled od toho potem pokrytého obličeje.

„Pravý Gucky by vás zvedl až ke stropu a nechal odtamtud spadnout," namítl Gorašin. „Duplikanti reagují příliš pomalu."

„Doufejme, že tomu tak bude stále," řekl na to Noir.

Velice těžce snášel skutečnost, že v prostorách lodě se všude střílelo na muže, kteří měli jeho tělo i obličej. Věděl, že po celý život nezapomene na okamžik, kdy jej chtěl zastřelit jeho vlastní duplikant.

Gorašin prošel kolem mrtvých, jako by tam ani nebyli. „Chtěl vás zabít, i když věděl, že je ztracený," řekl.

„Tak působí přijímač v jejich mozku," vysvětloval Ivanovič, druhá hlava. „Duplikantovi nezbývalo nic jiného než útočit."

„Přestaňte o tom mluvit!" vykřikl Noir. „Už to nechci poslouchat!"

„Kdybyste byl se svým věrným obrazem spojen tak jako já, taky byste si zvykl," řekl Gorašin. „Ale já si nikdy nezvyknu, jak se mě pokoušíš tyranizovat!" stěžovala si druhá hlava.

Noir zvedl obě ruce, jako by chtěl zabránit jejich hádce. „Všechno je v pořádku," řekl honem. „Teď už se svého duplikanta neleknu a myslím, že bych dokázal i vystřelit.

Vzduch na můstku CRESTU III byl prosycený kouřem výstřelů. Viditelnost byla tak špatná, že obránci stěží rozlišovali přátele od nepřátel.

Duplikanti nijak nešetřili přístrojové desky a ovladače. Major Hefrich a Icho Tolot se snažili chránit řízení a kvůli tomu ani nemohli použít účinné zbraně.

A zatímco boj na můstku vrcholil, jiná skupina duplikantů se pokusila napadnout velitelství protivzdušné obrany na horní palubě.

Na této palubě hlídkovali bratři Rakal a Tronar Woolverové. A protože ani oni nemohli být všude, příslušný důstojník i tady postavil další muže. V místnosti velitelství přecházelo dvacet po zuby ozbrojených Členů posádky, jejichž velitelem byl inženýr Style

Landon. Jeho veškerá činnost zatím spočívala v tom, že se neustále rozhlížel po veliké místnosti. Oba Woolverové se objevili uvnitř každých pět minut.

Landon byl malý a korpulentní muž. Ze lhostejného výrazu obličeje se nedalo zjistit nic o jeho charakteru. Landon byl tichý člověk, působil spíš na-ivně než inteligentně a žil jen svou prací, která z největší části spočívala v údržbě transformačních děl.

Style Landon nebyl bojovník - a přece teď přecházel sem a tam s dezintegrátorem v pravé ruce a rozhlížel se po místnosti. U pozitroniky a zaměřovačů sedělo jen několik mužů. Dokud se posádka musela bránit, nedalo se očekávat, že by duplikační loď mohla být zničena.

Z žádného místa lodi nezazněl nouzový signál. To znamenalo, že obránci zatím udrželi všechna místa.

Landon si přihladil řídké vlasy. Jeho oči působily nehybným dojmem a příčinou byly především kontaktní čočky. Tenhle člověk by se úplně ztratil už mezi dvaceti lidmi, kdyby nebylo

jeho odborných schopností.

Dnešní události bral jako cokoliv jiného, co jej v životě potkalo.

Jeden z asistentů přistoupil ke vchodu, kývl na inženýra a řekl: „Vypadá to tak, že na nás útočit nebudou.“

Na druhém konci místnosti se materializoval Rakal Woolver a okamžitě zase zmizel. Landon se podíval na hodiny a otočil se ke svému asistentovi:

„Nesmíme polevit,“ řekl a jako vždycky zazněla jeho poznámka jako poučování. Spolupracovníci na to byli dávno zvyklí.

Landon pohlédl přes rameno mladého asistenta na zvláštní vzdušný vír třpytících se částíček vzduchu. Jakmile pochopil, o co jde, výraz v jeho obličeji se změnil.

„Duplikanti!“ vykřikl.

Uviděl deset bytostí. Pět vypadalo jako myšobové, kteří se okamžitě po materializaci rozběhli po místnosti a zahájili palbu na Pozemšťany.

Landon viděl, jak se jeden z mladých techniků zhroutil na ovládací pult pozitroniky. Odstrčil zkoprnělého asistenta stranou a vrhl se do středu místnosti. V jeho ruce vypadala zbraň jako úplně cizí předmět a když poprvé zmáčkl spoušť, chybil.

Dva duplikanti André Noira zůstali po materializaci stát na místě zády k sobě a stříleli na všechny strany.

Style Landon pocítil hypnotický vliv, který vycházel od Noirových duplikan-tů a z posledních sil zmáčkl podruhé spoušť.

Zahod' zbraň! Zahod' zbraň! bušilo v jeho mozkou.

A ke svému největšímu zděšení viděl, že několik mužů už svoje zbraně odhodilo. Duplikanti se kryli za ovládacími pulty a přístroji a stříleli na těch pár obránců, kteří ještě zbyli.

Landon byl zasažen už podruhé, ale jeho individuální ochranný štít vydržel.

Pochopil, že pokud se něco nestane, bude velitelství obrany ztraceno. Těsně před ním se materializovali dva myšobové. Jak se zdálo, pochopili, že Landon je centrem posledního odporu a pokusili se zasáhnout inženýrovi zbraň. Společnému úsilí několika duplikantů nemohl vzdorovat.

Landon přidušeně vykřikl. Část jeho vědomí zůstala bez cizího vlivu a dobře si uvědomoval co by se stalo, kdyby zbraně CRESTU III padly do rukou útočníka.

A pak se nedaleko od něj materializovali bratři Woolverové. Oba vlnoví běžci začali okamžitě střílet a Landon pocítil, jak tlak, ochromující jeho mozek, mizí. Přikrčil se a utíkal pryč. Než se dostal do úkrytu, stačili na něj vystřelit jen jednou.

Ted' litoval, že už nemá zbraň. Neočekávané objevení obou mutantů útočníky zaskočilo. Pozemšťané se opět pustili do boje.

Style Landon se stáhl hlouběji do úkrytu. Ležel mezi dvěma kryty kabelů, přes které na něj nebylo vidět. Nad ním se mihl stín - Noirův duplikant. Určitě si nevšiml, že se za kolektorem někdo skrývá.

Landon se odkulil stranou a prudce vykopl obě nohy. Překvapený duplikant upustil zbraň a když se pro ni sehnul, Landon po něm skočil.

V boji muže proti muži nehrají oděvy žádnou roli, ty chrání jen proti energetickým paprskům a projektilům.

Landon byl naprosto nezkušený, zatímco duplikant, zásobovaný impulzy z přijímače v mozku, zaútočil jako dravec. Landon byl okamžitě nucen se bránit a opět pocítil, jak jej ochromuje hypnotický vliv.

Inženýr se pokusil zvednout. Duplikant sáhl po uzávěru jeho helmy a podařilo se mu jej otevřít. Zároveň se naklonil dopředu a zvedl zbraň. Klečel na svém protivníkovi a Landon se díval do ústí hlavně.

Ale duplikant se nedostal k tomu, aby zmáčkl spoušť. Najednou sklouzl stranou a zapadl mezi kryty kabelů.

Do úkrytu se naklonil Tronar Woolver a pomohl inženýrovi na nohy. Když se Landon zvedl, viděl, že duplikant byl zasažen do zad. Tronar Woolver vypálil z takové blízkosti, že nepomohl ani ochranný štít oděvu.

„Už jsem myslel, že je po mě," zamumlal inženýr a opět si zaklapl přílbu.

„Duplikanty jsme porazili," informoval jej Tronar. „Několik jsme jich zastřelili, ostatní se stáhli. Obávám se, že se teď všichni vrhnou na můstek."

„Pak je na čase, abyste se vy i váš bratr vydali na pomoc Rhodanovi," řekl Landon.

„Počkáme na rozkaz," odpověděl na to mutant.

„Ksaku!" vyjel Landon, „velitelství obrany už teď udržíme i bez vaší pomoci. Rozkaz sem, rozkaz tam, důležité je hlavně to, aby Rhodan dostal posily."

Vlnový běžec se překvapeně podíval na malého muže. Takový výbuch by od něj nikdy nečekal.

„To vždycky jednáte tak prudce?" zeptal se Tronar.

Vedle bratra se vynořil Rakal Woolver.

„Inženýr Landon navrhuje, abychom bez rozkazu opustili stanoviště," řekl Tronar. „Co tomu říkáš?"

„Duplikanti se mohou kdykoliv vrátit. Pak by nás potřebovali tady," odpověděl Rakal.

„Moji spolupracovníci i já se bez vás obejdeme," řekl rychle Landon. „V téhle místnosti žádný duplikant nepřežije ani minutu!"

Tronar pohlédl z Landona na bratra a poznamenal: „S tím Landonem se něco stalo."

Rakal se ušklíbl: „Přičichl si ke krvi."

Landon mávl rukou. „Zmizte už!" zavrčel.

Perry Rhodan si přes obklíčení troufl pustit nepřítele z očí a mrknout na hodinky. Od začátku útoku uplynulo teprve patnáct minut. Rhodan by přísahal, že to byly celé hodiny.

S každou minutou byli Noirovi duplikanti silnější, protože si pomalu zvykali užívat paranormální síly. První slabé pokusy o

hypnózu byly ty tam a pokyny k odhození zbraní stále naléhavější.

I útoky myšobů nabraly na síle. Rhodan byl jen rád, že se na palubu zatím nedostal žádný duplikant Icho Tolota, protože by to pro útočníky znamenalo neuvěřitelnou posilu.

Ze šestadvaceti duplikantů, kteří pro-nikli na můstek, už žilo jen deset, ale dostávali posily z jiných míst. Tefrodi patrně věděli, kde je nejzranitelnější místo CRESTU III a posílali duplikanty na můstek. Perry Rhodan ležel pod rozstřílenou obrazovkou a čekal jen na to, až se před ústím jeho zbraně objeví cíl. Asi čtyři metry od něj stál Icho Tolot, chránil přístroje a u jeho rozkročených nohou leželo několik mrtvých duplikantů.

Plukovník Cart Rudo se jako jediný staral o CREST III. Na pronásledování duplikační lodi nebylo nyní ani pomyslení, ale někdo musel dohlížet na výsledky zaměřování v prostoru pro případ, že by se objevily tefrodské lodě.

Rhodan, který věděl, jak odporovat parapsychickým silám, neměl s Noirovými duplikanty velké potíže, ale obával se reakcí svých mužů.

Těsně vedle něj se materializoval Gucky a vypadal velice rozrušeně. Očividně mu dělalo potíže střílet na bytosti, které mu byly tak podobné.

„Bez toho barevného obleku by bylo po mě," řekl. „Až tohle skončí, půjdu osobně poděkovat majoru Bernardovi. Tady se střílí po všem, co má odstávající uši a ocas."

Zmizel a před Rhodanem se objevili další dva duplikanti. Tolot a Hefrich spustili palbu. Jedna z bytostí se zhroutila, druhá utekla.

Pak se z oblaku dýmu vypotácel Pozemšťan. Neměl přilbu a krvácel z veliké rány na hlavě.

„Sem!" křikl na něj Rhodan.

Muž se na něj otupěle podíval a za jeho zády se objevil duplikant. Rhodan nemohl vystřelit, protože nejdříve by zabil jeho.

„K zemi!" zařval na něj major Hefrich.

Pozemšťan se zhroutil. Rhodan okamžitě vyskočil a vypálil na tři duplikanty, kteří se vynořili za zraněným. Tolot a Hefrich ho kryli ze strany.

Když se pak Rhodan sklonil nad ležícím mužem, poznal v něm Oliviera Doutrevala, který patřil ke spojařům. Ještě žil a v hustém kouři těžce dýchal.

„Musím vás dostat ven," řekl mu Rhodan.

„Pane!" vypravil ze sebe namáhavě zraněný, „duplikanti se zabarikádovali na hlavní chodbě a odtamtud pořád pronikají na můstek. Pokusil jsem se jim dostat do zad."

„To bude práce pro Guckyho. vy nesmíte zbytečně riskovat život." Popadl ho pod rameny, odtáhl do úkrytu a zavolal na Tolota, aby mu hodil tlakový obvaz. Pak roztrhl balíček, přitiskl polštářek a krvácející ránu převázal.

Spojař byl bledý, ale dokázal se usmát. „Ztratil jsem zbraň," zašeptal.

Rhodan vytáhl z opasku dezintegrátor a podal mu ho. „Mně stačí kombík," řekl.

Doutreval spokojeně přikývl. ve stejném okamžiku spustili duplikanti ohlušující řev. Podařilo se jim napojit se na frekvenci mikrofonů v přílbách.

Doutreval se pokusil nadzvednout, ale Rhodan jej uklidňujícím gestem přidržel u země.

A najednou na Rhodana cosi spadlo. Guckyho duplikant mu dopadl rovnou na ramena a strhl ho na zem. Tolot dvěma kroky přiskočil, strhl duplikanta a jedinou ranou zabil.

Řev útočníků sílil.

Jako by se všichni zbláznili, pomyslel si Rhodan.

A pak si vzpomněl na to, co mu řekl Doutreval. Útočníci jistě přicházeli z té barikády v hlavní chodbě. Při tom strašlivém rámusu bylo dorozumívání nemožné. Rhodan dal Tolotovi a Hefrichovi znamení a opustil svoje stanoviště. Uprostřed můstku narazil na skupinu Pozemšťanů, kteří se kryli za mapovými stolky. Jejich velitelem byl major Sven

Henderson.

Rhodan se propracoval až k němu, přiblížil hlavu těsně k jeho přilbě a zařval:

„Rozumíte mi?“

Henderson se otočil.

„Lezou sem pořád noví," odpověděl major.

„Musíme je vyhnat z hlavní chodby."

Henderson ukázal nad sebe. „Myšobové se materializují nad našimi hlavami a tím oddělali nejvíc mužů."

V každém případě bylo nutné zničit pozici duplikantů, ze které podnikali stále nové útoky.

„Zaútočíme na vchod!" řekl Rhodan.

„Jakmile opustíme úkryty, bude z nás snadný cíl," namítl major Henderson.

„Rozdělíme se!" řekl Rhodan. „Kupředu, majore!"

Henderson předal dál Rhodanův rozkaz a na znamení vyskočili všichni Pozemšťané a vyběhli do hlavní chodby. Řev duplikantů naráz ustal.

Zazněl ostrý hlas: „Vzdejte se!"

Rhodan jen doufal, že někoho napadne zaútočit na pozici duplikantů taky zezadu.

Pak se otočil. Všude viděl přebíhající a střelící příkrčené muže. Mezi nimi se vynořovaly malé postavičky duplikantů, které se rychlou teleportací pokoušely o únik.

Rhodan se dostal do hustého oblaku kouře a ztratil orientaci. Předklonil se a pokoušel se dostat dál.

Najednou stanul proti deseti duplikantům, kteří nebyli o nic méně překvapeni než on. Kolem sjížděly blesky střel a Rhodan se zachránil až tím, že skočil zase do neprůhledného kouře.

„Kde jste, pane?" volal major Hefrich.

„ve vchodu do hlavní chodby," odpověděl Rhodan, který si byl vědom, že tím zároveň prozrazuje svou pozici nepříteli.

„Útočník stáhl všechny duplikanty na můstek," volal Hefrich. „Potřebujeme posily z jiných částí lodi."

Rhodan jen přikývl a opět se vedle něj materializoval

Gucky. Díky tolika teleportacím byl už hodně vyčerpaný.

„Dostal jsem jich nejméně deset," řekl, „ale objevují se pořád další."

„Pokus se najít Gorašina a doprav ho na můstek," řekl mu Rhodan.

Gucky dal znamení souhlasu a zmi-zel. Téměř zároveň se nad Rhodanovou hlavou materializovali tři myšobové, doslova na něj spadli a srazili ho sebou na zem. Přestože se urputně bránil, vytrhli mu zbraň a jeden z útočníků vy-pnul ochranný štít jeho oděvu. Rhodan cítil, jak se hlaveň zabořila do jeho zad.

„Vzdejte se, Pozemšťané!" volal je-den z duplikantů.
„Máme Rhodana! Jestli okamžitě nesložíte zbraně, zastřelíme ho!"

Rhodan sevřel rty a v duchu proklínal svou neopatrnost. Příliš se soustředil na hovor s Guckym.

Pak se ozval Tolotův hlas: „je to pravda?"

„Ano," odpověděl Rhodan. „Přesto musíte bojovat dál."

Po těchto slovech dostal ránu do hlavy, která jej opět srazila k zemi. Najednou se objevili tři duplikanti André Noira, odtáhli ho pryč a o kus dál nešetrně hodili na zem. Jeden myšob se mu posadil na hrud' a zlomyslně se ušklíbal.

Ústí hlavně jeho zbraně mířilo přímo na Rhodana.

Rhodan byl příliš rozumný na to, než aby se v tomto okamžiku pokoušel o útěk. Všechno záleželo na tom, jak se zachová posádka CRESTU III. Rhodan vkládal největší naději do Gorašina. Kdyby se dvouhlavý mutant dostal

ted' hned na můstek, je věc zachráněná.

To, že se duplikanti pokoušeli zvítězit nátlakem díky rukojmí, Rhodana přesvědčilo, že jejich pozice není nijak skvělá. Ztráty měli příliš velké a rychlost duplikátoru na tefrodské lodi je nestačila vyrovnávat.

Střelba na můstku umlkla.

„Poslyšte, duplikanti!" zařval Tolot. „Nechte nás promluvit

s Rhodanem, abychom věděli, jestli je ještě naživu."

„Slyším vás, Tolote," řekl rychle Rhodan. „Zeptejte se na podmínky."

„Chceme loď!" řekl jeden z Noirových duplikantů.

„Posádka se musí vzdát a my jí zaručíme život."

„Na něco takového nemůžeme přistoupit!" řekl major Hefrich.

„Máte pravdu, majore. Neberte na mě ohledy. Solární impérium zachráníme před Mistry ostrovů jen tehdy, pokud zničíme duplikační loď. je jedno, za jakou cenu." Rhodan potřeboval získat čas, než se objeví Gucky s Gorašinem. Ale jakmile v duchu zavolal o pomoc, uvědomil si, že udělal strašnou chybu. Aniž by chtěl, uvolnil svůj myšlenkový blok a duplikanti myšobů mohli číst jeho myšlenky. Sice pochyboval, že disponují stejnými schopnostmi jako originál, ale něco se dovědět mohli.

Klimatizace fungovala bezvadně a veškerý kouř byl odsát. Rhodan se rozhlédl. Obránci se shromáždili najedné straně a nade všemi čněl IchoTolot. U dveří stály hlídky a Rhodana hlídal jeden myšob a dva Noirové. Všichni mu mířili přímo na hlavu a jejich prsty ležely na spouštích.

Ve chvíli, kdy už hrozila jejich porážka, se jim podařilo zajmout Rhodana a CRESTU III hrozilo obrovské nebezpečí.

Důstojníci museli rozhodovat, jestli pokračovat v boji i za cenu toho, že bude Rhodan ohrožen.

A najednou se uprostřed můstku materializoval Gucky s Gorašinem. Myšob na Rhodanově hrudi zvedl zbraň a všichni Pozemšťané zavřeli oči. Když se nic nestalo, zase je otevřeli a sledovali, jak se Gucky i mutant stáhli stranou. Rhodan horečně přemýšlel. Žádný útok nemohl být dostatečně rychlý, aby dokázal vyřadit naráz tři strážce.

Myšob na Rhodanově hrudi se najednou zvedl a zvolal: „Už nebudeme čekat! Vzdejte se, nebo ten muž zemře!"

Rhodan vycítil, že hrozba způsobila paniku mezi důstojníky. Věděl, že v tomto případě mu nepomůže ani buněčný aktivátor.

Duplikant pomalu zamířil na jeho čelo, jako by mu to dělalo potěšení.

Útok dvojčat Woolverových přišel tak nečekaně, že ani Rhodan hned nepochopil, co se děje. Ucítil, že tíže na hrudi zmizela a vedle něj se materializoval opravdový Gucky.

„Jak se to mohlo podařit?“ zašeptal Rhodan.

„Pomocí krátkých vln, kterými se dorozumíváme na vnitřním okruhu v helmách,“ vysvětloval Gucky. „Woolverové ho používají jako směrový pa-

prsek. Stačí jim jen zašeptat pár slov na obvyklé frekvenci. Duplikanti udělali obrovskou chybu, že nevypnuli mikrofon v tvé helmě, i když ti ji sundali.“

Rhodan pochopil. „Vlnoví skokani se sem dostali na rádiových vlnách?“

Gucky přikývl. „Vynořili se tak najednou, že duplikanti nestačili zareagovat. S tím nemohli počítat.“

U hlavního vchodu zazněly výstřely.

„Tolot a Woolverové vyhánějí poslední duplikanty,“ řekl Gucky.

„Tefrodi pošlou další,“ namítl Rhodan.

„Jejich loď je obklíčena Korvetami,“ hlásil plukovník Rudo. „Tefrodský kapitán chce přistát na planetě slunce Big Blue!“

Rhodan pohlédl na obrazovku.

„Na co myslíš?“ zeptal se ho Atlan.

„Před několika minutami jsem unikl smrti. Doufejme, že nešlo jen o odklad.“

„Pro muže, který chce pro svůj lid dobýt vesmír, je drahocenný každý okamžik,“ řekl Atlan. „Jeho život se stále obnovuje.“

„To je filozofie Arkonidanů,“ zavrčel Cart Rudo.

„Na palubě této lodi už není jediný duplikant,“ hlásil Tolot.

5. Na straně Tefrodů

3. Poslední duplikanti na SUSAMĚ

SUSAMA hořela na čtyřech místech a posádka se za pomoci robotů marně snažila hasit.

Ko-Antin bezmocně spočíval v pilotním křesle. Nedokázal zabránit napadení SUSAMY těsně před přistáním. Bylo už jen otázkou času, kdy loď bude úplně zničena.

Ko-Antin zapnul interkom a spojil se s duplikační místností. Ohlásil se inženýr Berryin.

„Kdy bude další skupina duplikantů připravená k nasazení?“ zeptal se netrpělivě velitel.

„Neustálé otřesy ruší duplikační proces,“ stěžoval si vedoucí inženýr. „Kolem naší místnosti hoří a všichni inženýři musí pomáhat s hašením.“

„Kolik duplikantů máte nyní k dispozici?“

„Sedmdesát osm Halut'anů, třiadvacet myšobů a třicet osm Noirů,“ hlásil Berryin.

Ko-Antin zaklel. „Vy blázne! Potřebujeme víc myšobů! Jak chcete Halut'any dostat na palubu, když nemáte teleportery?“

„Vy jste navrhl, že nejprve pošleme k nepřátelské lodi jen hypnotizéry a myšoby,“ hájil se inženýr. „Samozřejmě muselo dojít k tomu, že tady zůstalo příliš mnoho Halut'anů.“

Ko-Antin přerušil spojení a zavolal do hangáru: „Připravte ke startu poslední záchrannou loď!“ a znovu přepojil na Berryina.

„Jestli mě budete pořád rušit, nemůžu urychlit duplikaci!“ zlobil se hlavní inženýr.

„Okamžitě přineste do hangáru záznamy buněčné struktury našich tří zajatců!“ nařídil Ko-Antin.

„Cože? To znamená, že musím přerušit duplikaci!“

„Velmi správně. Už nepotřebujeme žádné duplikanty. Šablony dopravím do bezpečí.“

Berryin byl čím dál tím zuřivější. „Já tady riskuju život a najednou je všechno zbytečné jen proto, že jste dostal strach a utíkáte!“

Ko-Antin vyletěl: „Za to vás můžu dát zastřelit!“

„Opravdu?“ zeptal se ironicky Berryin. „Obávám se, že to za vás vyřídí Pozemšťané.“

Kapitán vypnul interkom úderem pěsti a Berryinův hlas

umkl.

Arrek vstal. „Předejte řízení Vernionovi. Půjdem pro šablony a záchrannou loď budeme řídit sami!"

Ko-Antin vyřeštil oči. „vy věříte, že se nám to podaří?"

„Musíme se pokusit," odpověděl Arrek.

Vernion byl bledý a nervózní, ale jakmile uchopil řídicí páku, jeho rozčilení bylo pryč.

Jen Ko-Antin s Arrekem opustili můstek, kapitán se obrátil ke svému zástupci: „Víte, že v záchranné lodi je jen jedno místo?"

„Žádný strach. Nebudu vám je upírat."

Ko-Antin zavrtěl hlavou. Od Arreka loajalitu neočekával. Ale tento muž musel mít zvláštní kodex cti, přestože neměl před kapitánem patřičný respekt.

„Doufám, že Vernion SUSAMU zachrání," poznamenal Ko-Antin.

„Chcete mi těmito slovy usnadnit smrt?" zvedl obočí Arrek.

V okamžiku, kdy vstupovali do výtahu, byla SUSAMA opět zasažena. Osvětlení několikrát zablikalo a z horní paluby bylo slyšet ohlušující skřípění.

„Musíme si pospíšet," poznamenal Arrek. vrhl se do šachty a snažil se nemyslet. Vernion byl sice špičkový pilot, ale ani jemu se nemůže podařit přistát s lodí, která už nereaguje na řízení.

V hlavní chodbě hořelo. „Máme odříznutou cestu k duplikační místnosti!" vykřikl Ko-Antin.

„Musíme projít!" řekl Arrek.

To není možné, chtěl namítnout Ko-Antin, ale pohled do Arrekovy tváře ho umlčel. Z kouře a plamenů se vypotáceli dva muži. Jeden nesl hasicí přístroj a marně mířil proti plamenům. Obsah byl dávno vystříkaný.

Jakmile poznal kapitána, otočil se k němu. Strašlivé popáleniny na jeho těle donutily Ko-Antina, aby se opět zastavil. Arrek tasil zbraň a zastřelil po-páleného muže. Druhý zmizel za clonou dýmu.

Každé vdechnutí nesnesitelně pálilo. Ze stropu kapalo roztavené obložení a seškvařený chuchvalec umělé hmoty zasáhl Ko-Antina do zad. Kapitán vykřikl, ale strašlivá bolest jej hnala dál.

Kouř před nimi prořídla. Arrek sáhl do výklenku pro nádobu s vodou a celou ji překlopil na Ko-Antinovu hlavu. Každý jeho pohyb byl uvážený a klidný.

Ko-Antin se za ním vpotácel do výklenku. Odstrčil Arreka a strčil hlavu pod téměř horký proud vody. V chodbě za jeho zády cosi vybuchlo.

Pak se potáceli dál. Jejich obleky doutnaly a před očima se jim jiskřilo. Přesto dosáhli vchodu do duplikační místnosti. Na prahu ležel jeden inženýr. Arrek jej překročil a rozrazil dveře. Místnost byla plná duplikantů.

Arrek se o ně nestaral a šel rovnou k duplikátoru. Berryin dřepěl na stupních snímače strukturálních šablon. Arrek k němu přistoupil, strčil do něj a Berryin se svalil.

„Potřebujeme ty šablony!“ naléhal Ko-Antin. „Kde jsou?“

Duplikanti tu stáli a prohlíželi si oba muže. Jejich pohledy vadily Ko-Antinovi víc než popálenina na zádech. Sledoval, jak Arrek vyjímá z přístroje šablony a s úsměvem se vrací.

„Člověk se musí vyznat tak trochu ve všem,“ prohlásil.

„Někde v lodi je můj šestatřicátý duplikant,“ vzpomněl si najednou Ko-Antin. „Co je s ním?“

„Zaostáváte za událostmi,“ oznámil mu Arrek. „Přistihl jsem šestatřicáté-ho v okamžiku, kdy chtěl vniknout do duplikační místnosti.“

Kapitán na chvíli zapomněl na postavení, ve kterém se nalézá a zeptal se: „Je... je mrtvý?“

„Ano. Ale je na čase, abyste šel do hangáru.“ Arrek postrkoval Ko-Antina před sebou. Jeden z duplikantů vykřikl: „Co máme dělat?“

„Zachovat klid! Nesmíte opustit místnost, dokud nedostanete rozkaz!“ řekl Arrek.

- Cesta k antigravitační šachtě připadala Ko-Antinovi jako

zlý sen a bez Ar-reka by se patrně nikdy nedostal k cíli. Museli se vyhnout hasicímu robotovi, který se ve slepé horlivosti hrmul chodbou a odklízěl hořící trosky. Všude na-ráželi na mrtvé.

Pach požáru pronikl už i do antigravitační šachty a před nimi se snašel mrtvý důstojník s uniformou v cárech. Ko-Antin považoval za zázrak, že Vernion zůstal v pilotním křesle a pokouší se řídit tento vrak.

Když se Ko-Antin dostal do hangáru, byl úplně omámený. Arrek jej musel do kabiny záchranného plavidla doslova vystrkat.

„Nevěřil jsem, že mě necháte odletět," řekl kapitán.

„Dávejte pozor na šablony," odpověděl Arrek.

Zatímco Ko-Antin zasunoval šablony pod sedačku, Arrek mu podal pilulku. „Tiší bolesti ale nesnižuje schopnost reagovat," připomněl.

Kapitán ji bez odporu spolkl. „Teď odejděte, Arreku. Musím otevřít příčku."

„Automatický ovládač nefunguje," odpověděl Arrek a ustoupil.

„Oblékněte si skafandr!" zvolal Ko-Antin, ale Arrek se jen usmál a odcházel.

Ko-Antin zavřel poklop pilotní kabiny. Když viděl, že Arrek kráčí k ručnímu ovládání vrat hangáru, zavolal na něj, ale nepomyslel na to, že ho Arrek nemůže slyšet. Vrata se pomalu rozjížděla a Arrek byl okamžitě vytažen do vzduchoprázdného prostoru. Zemřel ještě dřív, než to mohl pocítit.

Ko-Antin pohlédl na přístrojovou desku. Otevřená příčka mu připadala jako okraj propasti. Někde v ní se musel vznášet Arrek s popraskanými plícemi.

Pak sáhl po řídicí páce. Najednou byl ze všech stran obklopen protivníkovými stíhačkami. Zrychlil, záchranná loďka poskočila a Ko-Antin zároveň vypadl z pilotního křesla a narazil hlavou do průhledného poklopu. Když dopadl zpátky, nejdříve se křečovitě přichytil křesla, a pak ještě zrychlil. Kdesi za ním zůstal hořící vrak SUSAMY.

Ko-Antin sáhl pod sedačku po ochranném oděvu. Ale než si jej stačil natáhnout, byla záchranná loď zasažena. Ko-Antin zaslechl syčení a hmátl po kyslíkovém ventilu.

Další výstřel zasáhl motory.

O několik vteřin později dopadla na povrch planety SUSAMA.

6. Na straně Pozemšťanů 3. Konec duplikantů

Rhodan vydal rozkaz pro všechny Korvety a Moskyty. Žádná ze záchranných lodí SUSAMY se nesmí dostat na povrch planety. Krátce předtím dorazilo hlášení od majora Redhorse. Jeho KC-1 sestřelila poslední záchranný člun.

Loď Tefrodů, měřící v průměru 650 metrů, dopadla na povrch planety.

„Šlo o zřícení," hlásil Redhorse. „Za-tím se nedá říct, jestli někdo přežil."

„Poslední záchranná loď nejspíš odvážela do bezpečí šablony," řekl Kalak. „Přesto trvá nebezpečí, že někteří duplikanti žijí."

Rhodan nařídil Rudovi, aby se snesl níž k povrchu planety. Bylo třeba prohledat povrch a zničit duplikanty. Tajemství Pozemšťanů muselo zůstat zachováno.

Rhodan dal zraněného Oliviera Doutrevala odnést do nemocnice. Všude probíhaly opravy a úklid, i když boj s duplikanty nezpůsobil nijak velké škody.

„Můžeme doufat, že strukturální šablony byly zničeny," poznamenal Atlan, „a podrobné prohledání povrchu..."

A najednou zazněl vzrušený hlas jednoho ze spojařů: „Signály z povrchu planety! Jsou vysílány v jazyce Tefrodů."

„Ti, co přežili, volají o pomoc," vyslovil domněnku Kalak.

Ale už o chvíli později bylo jasné, že se Veslař mýlí. Signály nepocházely z vysílačů duplikační lodí. Neznámí volali o pomoc na CREST III. Z obsahu sdělení bylo patrné, že se jedná o zajatce Tefrodů, kteří se vzepřeli Mistrům ostrovů.

„Co to má znamenat?" zeptal se udiveně Atlan. „Kdo tam ty

vězně mohl napadnout?"

„Duplikanti, kteří přežili," prohlásil Kalak, který obsluhoval individuální tastry. „Impulzy jsou teď naprosto jasné. Tam dole se pohybují Haluťané, Noirové a myšobové."

Rhodan věděl, že tyto citlivé přístroje se nemýlí. Několika duplikantům se podařilo uniknout ze zříceného vraku a napadli obyvatele neznámé planety. Volání o pomoc nyní zaznívalo na všech frekvencích. Rhodan se přesto nemohl rozhodnout k přistání.

Přípravy k bombardování zbylých duplikantů byly skončeny. O několik vteřin později vybuchly na povrchu první bomby.

7. Mezihra

Mentální tastry zaregistrovaly impulzy cizinců. Hluboko pod povrchem zacvakala relé, zazářily červené kontrolky a začaly pracovat přístroje obrovského významu.

Na povrchu se otevřela šachta. Zevnitř vyklouzlo vozidlo, rozjelo se po zlatavém písku, zvedlo vějíře prachu a hnalo se k místu katastrofy. Čocky optického pozorovacího zařízení se namířily na hořící trosky.

Vozidlo zastavilo. Dvě podivně vyhlížející postavy vystoupily a utíkaly k lodi.

Mentální tastry pod povrchem zabzučely. Zatímco obě postavy se dostaly k vraku, byly provedeny příslušné výpočty. Čtyři sta kilometrů od místa katastrofy zmizela z povrchu planety poušť a místo nekonečných písečných dun zaujalo zalesněné údolí.

Zachránce 1 centru: „Všude jen mrtví. Unikli různí duplikanti."

Zachránce 2 centru: „Tam se něco pohnulo!"

Obě postavy šplhaly bez ohledu na svou bezpečnost po hořících troskách. Zdály se nezranitelné.

Pak se obě sklonily nad zraněným Tefrodem.

Zachránce 1 centru: „Jeden člen posádky je patrně naživu. je těžce zraněný."

Obě postavy zvedly astronauta, opatrně jej donesly k vozidlu a položily na nosítka.

Centrum k Zachráncům 1 a 2: „Okamžitě se vraťte! Cizinci budou bombardovat duplikanty.”

Výbuchy vyvrhly k nebi tuny zlatého písku, ale výkřiky duplikantů nepronikly přes pancéřované stěny vozidla.

ve vzdálenosti dvou set metrů od místa katastrofy zmizela holá skalnatá krajina. Na jejím místě se objevilo jezero, jehož modrá voda se třpytila na slunci a vlny narážely na břeh.

Centrum k Zachráncům 1 a 2: „Dopravte zraněného do bezpečí!”

Všude se otevíraly šachty a na povrch proudily stovky groteskních bytostí. Všechny měly malé vysílačky a pouštěly volání o pomoc.

Mentální tastry nepřerušily práci. Jejich výsledky byly stále patrnější.

Zachránce 1 k Zachránci 2: „Už se zase pohnul. je při vědomí?”

Zachránce 2 k Zachránci 1: „je skoro mrtvý. Stejně umře.”

Centrum k Zachráncům 1 a 2: „Pospěšte si!”

Vozítko klouzalo po zlatém písku. Za ním vybuchla další bomba a zbavila života několik duplikantů. Nesčetné postavičky na povrchu stále vysílaly.

Vozítko dorazilo k šachtě a najelo na plošinu, která s ním klesla do hlubiny. Z mnoha trysek začal proudit zlatý písek a úplně zakryl vstup do šachty. Ze země vyrazily rostliny a jejich kořeny se lehce pohybovaly načechraným pískem.

Zachránci 1 a 2 k Centru: „Přijíždíme. Ještě žije.”

Ztroskotanec zasténal. Z úst mu vytekla stružka krve.

Vozidlo klesalo za bzukotu neviditelného pohonu. Pak plošina zastavila. Vozidlo vjelo do zdánlivě nekonečné chodby, ve které panovala naprostá tma. Jakási příčka se rozjela a uvolnila vjezd do jasně osvětlené haly.

Vozítko zastavilo a jeho dvířka se otevřela. Ze všech stran přibíhaly postavy. Zraněný byl vyzdvižen a na jeho hlavu

dopadlo světlo. Muž zamrkal a otevřel oči.

„Jméno?"

„Vernion," zašeptal. Rozkašlal se a jeho tělo se celé třásllo. Centrum ke všem: „Jmenuje se Vernion."

„Úkol?"

„Pilot na palubě SUSAMY," vypravil ze sebe muž.

Postavy jej obklopily. Na jeho čelo byla přitisknuta mokrá tkanina.

„Co se stalo?"

„Stalo?" opakoval Vernion.

Centrum k Zachráncům 1 a 2: „Klad'te mu otázky. Dejte mu injekci."

Spár odtáhl kabát uniformy a zaleskla se stříbrná jehla.

Když se objevilo zakrvácené pilotovo tělo, postavy ucouvly.

„Udělal jsem všechno, abych loď zachránil," mumlal

Vernion a v jeho obličejí se zračila trýzeň ztraceného člověka.

Špička injekční jehly se zabořila do jeho prsou. Tělo sebou nejprve cuklo, pak se uvolnilo. Vernionovy rty se chvěly.

Mentální tastry nepřetržitě naslouchaly do vesmíru. Cizinci jistě zachytili nouzové volání. Jak zareagují?

„Položte mu další otázky," nařídilo Centrum oběma zachráncům.

„Co se stalo?"

Vernion si odkašlal a na jeho rtech se objevila krvavá pěna.

Zachránce 1 a Zachránce 2 k centru: „Teď umírá."

„Já... Chtěl jsem loď... zachránit," mumlal Vernion a v útržcích vědomí se mu vracel okamžik, kdy seděl v pilotním křesle a povrch planety mu letěl vstříc.

„Kdo jsou ti cizí duplikanti?"

Krátce před nárazem Vernion pocítil spojení s lodí. Měl dojem, že je její součástí a věřil, že ji zachrání, jestliže se soustředí a vyrovná let.

Zřícení už nemohl zabránit. Náraz ho vyvrhl z toho spojení s lodí a učinil z něj ustrašené, osamělé individuum.

Vernion otevřel oči a uviděl nad sebou plochý obličej.

Pochopil, že tu jednotu s lodí mohl zažít jen proto, že si byl vědom neod-vratnosti katastrofy. Vzpomínal na okamžiky, kdy cítil ovladače jako živé bytosti, které dobrovolně sledují každé hnutí jeho. ruky.

„Já... jsem pilot," zašeptal. Pak zemřel.

Injekční jehla se podruhé zabořila do jeho hrudi. Marně se nad ním skláněly postavy, pouštěly mu do obličeje hřejivé světlo a otíraly mu obličej.

Zachránce 1 a Zachránce 2 k Centru: „Zemřel aniž zodpověděl otázky."

Centrum k Zachráncům 1 a 2: „Hod'te ho do konvertoru!"

Tělo opět zmizelo ve vozidle, které se rozjelo dlouhými chodbami.

Daleko od místa katastrofy se místo holé pustiny objevila prerie.

Inženýr, který obsluhoval přístroje, zvedl hlavu: „Hotovo! Tam dole už není žádný živý duplikant."

„Ale spousta bytostí, které čekají na naši pomoc," řekl Atlan a mrkl na přijímače, které byly stále v provozu.

Rhodan neměl nejmenší chuť vystavovat CREST III opět nebezpečí. V boji, který vypadal téměř bezvýhodně, se podařilo zabít všechny Tefrody, kteří byli informováni o průniku Pozemšťanů do Mlhoviny Andromedy. Byly zničeny dokonce i strukturální šablony a všichni duplikanti.

Vlajková loď Solárního impéria se tím opět ocitla v relativním bezpečí. I Mistři ostrovů si mysleli, že obří loď je pilotována Haluťany.

Tajemství pozemské operace v Andromedě zůstalo zachováno.

Rhodan se obrátil na Kalaka:

„Co si myslíte o těch nouzových signálech?" zeptal se.

„Víte dobře, že jsem nedůvěřivý vůči všem událostem, které se odehrávají uvnitř oblasti vlivu Tefrodů. I tentokrát vás varuji před pastí."

„Souhlasím," řekl Atlan. „Perry, nejlepší by bylo, kdybychom se o tuto planetu přestali starat. Duplikační loď byla zničena. Strukturální šablony neexistují. Mistři ostrovů o nás nevědí. Nedovedu si představit vhodnější okamžik k návratu na základnu."

Rhodanovi stačilo podívat se na obličej ostatních mužů a věděl, že Arkonidan jim mluví z duše. Hon za duplikační lodí a boj s duplikanty je stál mnoho sil.

„Není nutné, abychom na planetě přistáli," řekl Rhodan. „Stačí se podívat zblízka."

„A nebude trvat dlouho a vydáš rozkaz k přistání," prohlásil Atlan. „Ostatně by to bylo poprvé, co by tak velký humanista nevyslyšel volání o pomoc."

Rhodan se hněvivě napřímil. „Někdo možná opravdu potřebuje naši pomoc. Z bezpečné vzdálenosti se podíváme a rozhodneme, co dál."

„Souhlasím s tímto plánem," řekl Icho Tolot.

„Jistě," poznamenal posměšně Atlan. „Jenže vaše pohnutky jsou jiné. Vás láká tajemství té planety."

„Humanista a dobrodruh tvoří dobrý tým," řekl smířlivě Rhodan a vydal rozkaz k navedení CRESTU III na oběžnou dráhu. Chtěl přijít věci na kloub. Až doposud se nevyskytlo nic, co by svědčilo o existenci základny Tefrodů. Z planety neodstartovala jediná loď na podporu SUSAMY a duplikanti patrně napadali původní obyvatele. Poté, co CREST III dokončila bombardování, signály ustaly.

Do Rhodanových myšlenek vpadlo cvaknutí interkomu a hlas výstrojního důstojníka Bernarda.

„Pane, pošlete Guckyho do skladu, seržant Pommers připravil roztok k odstranění nátěru."

Rhodan se otočil na Guckyho: „Major Bernard touží po tvé přítomnosti. Mluvil o nějaké žíravině."

Gucky zastříhal ušima. „Ani mě nenapadne, abych chodil do skladu a vystavoval se násilí těch nelidských tvorů."

„Ale je to rozkaz," řekl mu Rhodan.

Myšob zaječel: „I ty jsi mě už opustil?"

„O tom nemůže být řeč. Přesto ti nařizuji, abys tam šel. Čím víc si pospíšíš, tím dřív se podíváš na povrch planety."

„To je vydírání!" zapištěl Gucky a dematerializoval se.

Když se zhmotnil ve skladu, major Bernard se usmál.

„Nikdo nemusí předstírat radost," pravil zamračeně Gucky.

„Radě-jí mi řekni, co máš pro mě za utrejch!"

Bernard ukázal na dveře do sousední místnosti. „Jen jdi! Pommers je odborník na podobné záležitosti."

Gucky se kolébal ke dveřím a váhavě je otevřel. Proti němu se vyvalily kotouče páry a za nimi bylo možné rozeznat postavu.

„Pommersi?" pípl Gucky. „Co to tam děláš?"

„No, jednou přece ta barva musí dolů!" odpověděl seržant.

Gucky se otočil a chtěl utéci, ale narazil na majora.

„Nepokoušej se teleportovat!" varoval jej Bernard. „Rhodan vydal rozkaz, že barva musí pryč!"

Gucky cítil, jak jej kdosi popadl. Z páry se vynořil Pommersův obličej. Seržant měl na sobě ochranný oděv a v ruce držel dlouhou dřevěnou tyč, ze které odkapávalo cosi žlutého.

„Kupředu!" poručil Bernard a strkal jej před sebou.

Gucky uviděl nádobu podobnou vaně, plnou sírově žluté tekutiny. Z hladiny stoupala pára a nelibá vůně.

„Tohle mi přece nemůžete udělat!" pištěl Gucky. „Jsem ochotný se svléknout a dál si vyprat oblek, ale celý do toho nevlezu!"

Ale přestože pištěl, byl pozvednut a se strašným plesknutím skončil ve vaně. Honem se kolébal k okraji, ale barva skutečně pouštěla. Bernard se hurónsky smál a Pommers se přímo popadal za břicho.

Gucky opatrně strčil tlapku do tekutiny, ale ta byla jen vlažná, i když z ní stoupaly kotouče páry.

„Koukám, že ti ta koupel dělá radost," poznamenal Gucky

jedovatě k Pommersovi.

„A jakou!"

„V tom případě se taky určitě rád vykoupeš!" odpověděl Gucky, telekineticky zvedl seržanta a pustil ho přímo doprostřed vany. Pommers se rázem potopil a s velikým prskáním zase vynořil. Gucky mezitím vyklouzl z oděvu, hodil mu ho a řekl: „Můžeš mi ho vyprat!"

S tím teleportoval na můstek. Na Rhodanovu poznámku, že je tu brzy, odpověděl:

„Tenhle Pommers je na slovo vzatý odborník na rychločištění."

Desátník Linton Kilgore nerozhodně vyhlížel do chodby. V duchu se ptal, proč ještě nikdo nepřišel, aby ho odvelel ze stráže a odnesl mrtvého duplikanta. Z reproduktorů už dávno hlásili, že všichni duplikanti jsou mrtví. Lodi tedy nehrozilo nebezpečí.

Kilgore si odklopil přilbu a opřel se o stěnu. Tři kroky před ním ležel Guckyho duplikant. Kilgore by ho někam odtáhl, ale už jen pomyšlení na dotek toho těla mu bylo odporné. Kromě toho nevěděl, jestli ho nebudou chtít zkoumat vědci. Většinou nesnášeli, když někdo se zkoumaným tvorem jen pohnul, a hned dělali povyk, jako by tím člověk ohrozil existenci vědy jako takové.

Pak si ale řekl, že dokud tu bude stát, aspoň nemůže dostat jinou práci. Každý jiný muž by něco podnikl, ale flegmatický Kilgore klidně čekal.

Guckyho duplikant se najednou vymrštil a vrhl se na desátníka. Kilgore se nedostal ani k tomu, aby zvedl zbraň. Cítil, že se propadá a kolem něj byla najednou tma.

Když se opět prosvětlo, desátník Linton Kilgore stál na obrovské pusté pláni a hleděl do slunce, stojícího nízko nad obzorem. Do obličeje mu vanul teplý vítr. Sáhl po zbrani a teprve teď si uvědomil, že ji má v rukou Guckyho duplikant.

Kilgore se jen pomalu vzpamatovával.

„Jestli jsem mrtvý," řekl, „tak tohle asi nebude ráj. Tam by se těžko mohli pohybovat tvorové jako ty."

Duplikant na něj nepřestal mířit. „Jen klid!" vypísl ostře. „Musel jsem tě vzít sebou, protože jsi nechtěl opustit chodbu. Nemohl jsem čekat, brzy by mě objevili."

Kilgore se rozhlédl. Stál uprostřed pouště zlatého písku, který se třpytil v paprscích slunce. Nebe bylo zářivě modré a bez jediného obláčku. Kilgore se pomalu otáčel kolem své osy, ale od horizontu k horizontu byl jen písek.

„Kde to jsme?" zeptal se.

„To pro tebe není důležité. Tvůj život skončil."

„Mohl jsi mě zastřelit na palubě CRESTU III."

Falešný Gucky zavrtěl hlavou. „ne. Výboj zbraně by byl zaměřen. Tady je to jistější."

„Přesto bych rád věděl, kde jsem," opakoval tvrdohlavě Kilgore.

„Uprostřed intervalové zóny. Víc se nedozvíš."

Linton Kilgore se marně snažil srovnat si v hlavě události posledních minut. Všechno bylo tak neskutečné, že i smrt mu připadala iluzorní.

Najednou se několik set metrů před ním objevil lesík. Vynořil se s rychlostí kouzelnického triku.

Duplikant leknutím ztuhl. Tentokrát měl Kilgore štěstí, že mu to myslelo tak pomalu. Zjevení jej nepřekvapilo tak, jako duplikanta.

Desátník se vrhl kupředu, skočil po duplikantovi a srazil ho na zem.

Najednou zaslechl šplouchání vody. Já sním, říkal si. Umírám a zažívám svůj poslední sen.

Vedle něj kdosi lapal po dechu. Duplikant se zoufale snažil uniknout stoupající vodě. Kilgore nechápal, proč ta bytost neteleportuje a přestože se mu těžko plavalo, dokázal ještě vystřelit.

Guckyho duplikant se ponořil. Kilgore se s úžasem

rozhlížel. Nalézal se uprostřed jezera, obklopeného hustým jedlovým lesem.

V bezprostřední blízkosti vznikal ostrov. Rostl z vody rychlostí sopčicího vulkánu. Obrovské masý zeminy se utrhy a valily dolů. Zavalily i desátníka.

Jeho sen byl u konce.

Ale nebyl to sen.

„Velmi lákavý svět!“

Atlanův hlas zazněl do naprostého ticha. Rhodan to mlčení chápal. V okamžiku, kdy se na obrazovkách objevil povrch planety, byli od Země vzdálení mnoho tisíc světelných let. Většina mužů žila už léta nepřetržitě ve vesmíru nebo na cizích planetách. A tady najednou viděli krajinu, která se mohla nalézat kdekoli na Zemi. Vzpomínka astronauty přemohla.

Rhodan viděl moře, rozlehlé prerie, pohoří i vnitrozemská jezera. Všude byla zvíř.

Pak se objevily průmyslové stavby. Šlo o gigantické komplexy, roztáhlé do stovek kilometrů. Jednotlivé budovy se daly stěží rozeznat a uprostřed pozemsky působící přírody působily cizorodě a nepěkně.

„Že by ty signály přicházely odtud?“ zeptal se tiše Rhodan.

Jeho zvědavost rostla, ale pořád ještě se nemohl rozhodnout k přistání. Nad průmyslovou zónou se pohybovali několik minut a provedli příslušná měření.

Rhodan věděl, že to ještě potrvá nějaký čas než dostanou vyhodnocení a vlnková loď Solární flotily dále oblékala planetu. Brzy se objevily jiné průmyslové komplexy, které vypadaly jako pevnosti. Byly jediným cizorodým prvkem na tomto světě a právě tento kontrast Rhodana dráždil.

„Otřesné,“ prohlásil kosmický inženýr Kalak. „Pohled na povrch tohoto světa je skličující.“

„Uvažujte rozumně, Kalaku,“ ozval se Icho Tolot. „Váš odvčký strach před Zosobněným zlem vás úplně zaslepuje.“

Veslař nechtěl rozumět.

„Nechte přistát všechny pomocné lodě a vraťte se na můj

kosmodrom," naléhal na Rhodana. „Zaváhání nám může přinést smrt nebo něco ještě horšího."

„Neznervózňujte mě," usmál se Rhodan. „vy něco o tomto světě víte?"

Kalak zavrtěl hlavou. „Za celá ta dlouhá léta jsem si vypěstoval naprosto jistý pocit hrozícího nebezpečí. Nikdy jsem je necítil tak intenzivně."

„je unavený," konstatoval Tolot, „to je všechno."

Dříve než mohl Rhodan něco říct, v interkomu cvaklo.

„Mluví poručík Chard Bradon, pane," zazněl vzrušený hlas. „Jeden muž zmizel."

Rhodan a Atlan si vyměnili bezradné pohledy a Kalak významně zakašlal.

„Zmizel?" opakoval Rhodan. „Nemůžete se vyjádřit přesněji, poručíku?"

„Jedná se o desátníka Lintona Kilgo-rea, pane. V jedné z postranních chodeb dvanáctého mezipalubí narazil na Guckyho duplikanta a zastřelil ho. Když jsem teď přišel do té chodby, nebyl tam ani jeden."

Rhodan se zamyslel.

„Počkejte, poručíku," řekl po chvíli, „pokusím se získat nějaké informace."

Přes interkom vydal rozkaz, aby se desátník Linton Kilgore okamžitě ohlásil, ale nestalo se.

„Možná," řekl nejistě Bradon, „ten duplikant nebyl úplně mrtvý a společně s Kilgorem upláchl."

Rhodan nařídil šéfinženýrovi znovu zapnout impulzní tastr. Povrch planety byl prohledán během půl hodiny. Nic nenasevčovalo tomu, že by duplikant žil.

„Duplikant byl nespíš jen zraněný," ozval se Gucky, „a pokusil se o útěk. Když mu v tom Kilgore chtěl zabránit, teleportoval zároveň s ním. ve vesmíru je čekala smrt."

Rhodan přikývl. „Nemám lepší vysvětlení."

„Ale jiné tu je," řekl Kalak. „Vmísilo se Zosobněné zlo. Zmizení člena posádky bychom měli chápat jako varování a co

nejrychleji zmizet."

„My nejsme pověřiví," řekl na to Rhodan. „Na všechny naše otázky existuje rozumná odpověď. Kdyby žil Kildering, jistě by nám pomohl."

Vzpomínka na posvátný nástroj Kalaka rozesmutila. „Kildering by nám taky radil útěk," řekl.

Rhodan už nechtěl diskutovat. Jakmile se jednalo o Mistry ostrovů, byl Kalak zachvácen přímo panickým strachem. Rhodan z toho vyvozoval, jaké škody musel napáchat mýtus o pánech Andromedy, když mu podlehla i tak prakticky založená bytost jako Kalak.

„Neměli bychom poslat pomocnou loď, aby se podívala po desátníkovi?" zeptal se plukovník Rudo.

„ne," odmítl Rhodan. „Nenašli by ho. Možná se společně s duplikantem zřítíli do slunce."

Rhodan se opět soustředil na povrch neznámé planety. Obrazovky přinášely velmi ostré snímky. Daly se rozeznat jednotlivé hory, protáhlá údolí a husté lesy.

Jen ty průmyslové stavby vypadaly jako roztavená a opět ztuhlá betonová hmota. Budovy stály příliš těsně u sebe. Bylo zřejmé, že při stavbě tohoto zařízení byla estetická hlediska podražena čiré účelovostí.

Přijímače CRESTU III stále registrovaly volání o pomoc.

Rhodanovi bylo zatěžko nevyslyšet tak naléhavou prosbu. Někdo se tu nalézal ve stavu krajní nouze.

„Nemůžeme tu kroužit donekonečna," prohlásil Atlan. „Musíš se rozhodnout pro přistání nebo pro návrat na Kalakův kosmodrom."

Ano, říkal si Rhodan v duchu. Budu se muset rozhodnout.

A zatímco CREST III neslyšně pře-létala moře, bylo na můstku obrovské lodi naprosté ticho. Astronauti čekali na Rhodanovo rozhodnutí.

Šli za Perry Rhodanem z domovské galaxie až do centra Mlhoviny Andromedy a bojovali za ideje tohoto muže.

Ale nikdo z těch mužů nemohl vzít na sebe břímě

rozhodnutí, na kterém závisel osud posádky a možná i veškerého lidstva.